

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 55.3 / Ple / 22.10.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\PLE\055_3PLE\

Fitxer 055_3PLE1

XV legislatura · sisè període · sèrie P · número 120

Ple del Parlament

Sessió 55, tercera i darrera reunió, dijous 22 d'octubre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 55.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a ****. Presideix el president del Parlament, acompanyat

de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar que el diputat Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, ha retirat la seva delegació de vot a partir d'avui 22 d'octubre.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge

302-00301/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Molt bon dia a tothom. Bé, en el ple passat ja vam poder parlar una mica de la situació de l'habitatge i ara venim aquí amb la nostra proposta i a proposar, doncs, el nostre model, que jo crec que a ningú li genera cap dubte que és un model completament diferent al del Partit Socialista i al dels Comuns, perquè s'ha de tenir en compte que vostès han convertit l'intervencionisme en una recepta absolutament per a tot. Que falten pisos de lloguer? Doncs més controls i preus. Que hi ha habitatges buits? Més sancions i amenaces per als propietaris. Que els propietaris tenen por de llogar? Doncs més obligacions i menys garanties. I el resultat quin és? Que cada vegada és més difícil, en aquest cas, poder accedir a un habitatge en el mercat de lloguer si no tens una nòmina alta i les màximes garanties. Per tant, més regulació, més controls, més restriccions. I després es pregunten per què no hi ha suficients pisos en el mercat de lloguer? Jo crec que queda clar, no? Perquè no podem esperar en aquest cas una altra cosa. I davant d'això i aquest model fracassat, nosaltres proposem aquesta proposta.

Primer creiem que s'ha d'actuar en poder recuperar l'oferta de lloguer. S'han d'abandonar els controls de preus, substituir les sancions als propietaris d'habitatges buits per incentius i garanties per tal que els acabin posant al mercat de lloguer i, sobretot, seguretat jurídica. Perquè no pot ser, per exemple, que un propietari pateixi

una ocupació il·legal o un impagament i hagi de ser aquest propietari que pagui les conseqüències. I ja ho vaig dir en la interpel·lació, que les situacions de vulnerabilitat qui les ha d'atendre és l'Administració pública i no carregar tota la responsabilitat a les espatlles del particular. I en aquest cas, del petit propietari (*Alguns aplaudiments.*).

En segon lloc, s'ha de facilitar l'accés a la propietat. S'ha de reduir la fiscalitat que va entorn a la construcció i poder afavorir tot el procés edificatori d'un habitatge per tal que finalment puguin haver-hi pisos més assequibles. I sí, eliminar també les càrregues fiscals de la primera compra habitual dels espanyols, com pot ser l'ITP, l'AJD, l'IVA i recuperar les deduccions de l'IRPF, perquè considerem que ja n'hi ha prou que les administracions públiques facin negoci amb les dificultats de les famílies i en aquest cas també dels joves.

I en tercer lloc, mobilitzar sòl, agilitzar llicències, eliminar burocràcia, impulsar la col·laboració publicoprivada i sí, construir més habitatge protegit. Però habitatge protegit també que sigui adequat per a les famílies en especial atenció, per a les famílies nombroses. Perquè sempre ho diem, no es tracta només de comptar portes, també hem de començar a parlar del tema dels metres quadrats, també del nombre d'habitacions i, en definitiva, parlar de qualitat de vida. I més en un moment on tenim més de 139 famílies que estan esperant a poder accedir a un habitatge protegit a Catalunya, una xifra que ha augmentat gairebé en un vuit per cent en només un any.

I en aquest sentit també és molt important que defensem –i en aquesta proposta també en parlem– tot el tema de la prioritat nacional en l'accés a l'habitatge protegit, en l'accés a l'habitatge social i a totes les ajudes que estan vinculades a l'habitatge, com poden ser les ajudes al lloguer. Perquè nosaltres ho diem, si no mirem nosaltres primer per la gent d'aquí, si no mirem nosaltres primer per la gent de casa, qui ho farà? Ho farà el rei del Marroc? Doncs ja sabem que no. Si amb prou feines hem d'aguantar que cada dos per tres ens enviïn els seus súbdits (*Alguns aplaudiments.*). I parlant dels súbdits del Marroc, també hi ha una qüestió molt important. Les dues variables que hi ha entorn a l'habitatge: la demanda i l'oferta. I la demanda també és una cosa a què s'ha de posar fre, perquè l'habitatge és una qüestió d'oferta, sí, però també de demanda. I necessitem poder planificar el creixement demogràfic i poder tenir en compte els recursos disponibles. Perquè no podem continuar parlant de

construir més i més sense preguntar-nos mai si això serà suficient. De què ens serveix construir mil habitatges si potser quan acabem aquests mil habitatges en necessitem cinc mil més? És que no serveix absolutament de res. I això és córrer permanentment darrere d'un problema que no para de créixer. I és que ni Catalunya ni cap regió pot viure eternament en una cursa d'aquestes característiques, perquè el sòl té límits, els recursos tenen límits. I sí, els nostres municipis, els nostres pobles i les nostres ciutats també tenen límits, perquè tenen una capacitat. I què vull dir amb això? Per acabar. Que per molt que aixequem edificis, per molt que fem grans rehabilitacions o petites rehabilitacions perquè es generin més habitatges, si la demanda no para de créixer i si la demanda creix molt més de pressa que l'oferta, doncs el dret a poder tenir una llar serà una cosa que continuarà quedant cada vegada més lluny per als catalans. I d'això va, doncs, la nostra proposta del Grup Parlamentari de VOX.

Gràcies.

El president

Hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari Mixt. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Saben què és especular? Segons l'Institut d'Estudis Catalans, és comprar o vendre preveient aprofitar-se d'una fluctuació en el preu per lucrar-se. Comprar i esperar que el preu pugi. Saben qui acumula quaranta mil pisos? La Sareb. Saben qui té 10.266 milions d'euros en immobles? Els bancs que els dirigents espanyols, amb l'inestimable suport de Junts, van decidir rescatar el 2012 amb els nostres diners. PSC i Comuns maregen la perdiu amb els fons voltors mentre passen de puntetes per la Sareb i els catorze mil habitatges que tenen registrats a Catalunya, sis mil d'ells sense ningú a dins. Pisos buits. En acabat, les esquerres diuen que cal apujar l'IBI als pisos buits. Ens volen fer creure que el problema habitacional és culpa de qui va adquirir un immoble per arrodonir la pensió i ara té por d'ocupacions o incompliments contractuals i no pas d'una Administració que amuntega pisos com qui col·lecciona segells o punts de llibre.

VOX demana derogar la llei que regula els pisos buits i substituir per incentius les sancions actuals. Nosaltres demanem justament el contrari: aplicar-la de debò. Però no al petit propietari, no. A la Sareb i als bancs rescatats. Perquè aquests pisos els hem pagat bitllo-bitllo. Seixanta mil milions d'euros ens va costar el rescat dels bancs. Si no ens tornen els diners, com a mínim que ens tornin els immobles perquè el nostre jovent pugui emancipar-se i formar una família. Menys parlar de fons voltors i més del Consell de ministres espanyol que juga al Monopoly amb els nostres impostos.

Hem advertit sempre que l'intervencionisme ferotge que aplica el govern Illa, atiat per l'extrema esquerra que l'apuntala, té conseqüències funestes per al mercat. D'ençà del 2018, Catalunya ha perdut el setanta-u per cent dels anuncis de lloguer permanent. En aquest rànquing cap al desastre, cap comunitat autònoma espanyola guanya la nostra nació. Barcelona ha perdut el vint-i-vuit per cent de l'oferta en només cinc mesos després del decret dels lloguers de temporada. Si mirem què passa a les zones tensionades, haurem de parlar de puges de vora un quatre per cent el darrer any, tres punts per sota de les zones no tensionades. Vostès ho consideren una victòria, però no expliquen que els preus s'han contingut mentre baixava en picat l'oferta de pisos. El topall que vostès imposen des dels despatxos no abaixa el lloguer, el fa desaparèixer. Catalunya té un dos per cent de lloguer social. La mitjana europea és del nou per cent. Per arribar a aquesta mitjana, caldria construir 260.000 pisos de lloguer social, trenta-set cada dia durant vint anys. El seu pla de cinquanta mil, en cas que els construïssin de debò, que tots ja sabem que no passarà, seria clarament insuficient. Més encara si tenim en compte que l'única fórmula que han trobat per fingir que compleixen és adquirir pisos del mercat per tanteig i retracte. Comprar pisos al mercat i fer-los públics no és crear habitatge, és canviar el nom de la porta. Això no resol la crisi habitacional, la maquilla. L'habitatge social ha de ser temporal, revisable, hi ha d'haver rotació. Qui prospera, l'ha de deixar a qui el necessita. Ha de ser un trampolí, no un dret d'adquisició de per vida.

Vuit dels disset punts que presenten són súpriques a Madrid. VOX reconeix indirectament en aquesta moció que ens falten competències, competències per resoldre les necessitats i complexitat del país. Per què demanen que altres ens solucionin el que podríem arreglar des d'aquí? Per què conformar-se amb ser masovers quan les escriptures diuen que som propietaris legítims? Vostès parlen de

prioritat nacional; nosaltres també. La prioritat nacional dels catalans, saben quina és? Restituir l'estat que els Àustries van esquarterar i els Borbons van abolir. Aturar el saqueig fiscal que ens empobreix les arque, exercir el control fronterer que Espanya no sap ni vol implantar, i garantir els valors occidentals que ens van convertir en el bressol d'Europa. En vint anys, la població immigrant ha crescut un 278 per cent. Ser independentista no és una opció. Ara, ja és un deure. Visca Catalunya lliure!

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

(L'oradorriu.)

Bé, moltes gràcies, president. Molt bon dia. Diputats, diputades.

Mirin, senyors i senyores de VOX. Vostès, jo crec que no han entès absolutament res i aquesta moció n'és una demostració. Vostès no entenen, i jo crec que tampoc volen entendre, que Catalunya és una nació amb necessitats i amb reptes propis. I només des d'aquest centralisme madrileny que tenen vostès se'ls poden acudir les mateixes receptes per a Catalunya que la resta de l'Estat.

El que ens convé a tots plegats és tenir molt clar per què som on som i qui són els responsables d'aquest desastre de l'habitatge que vivim a Catalunya. Té noms i cognoms: PSC, PSOE, Podemos, Comuns

Fitxer 055_3PLE2

i Esquerra Republicana. Fa anys que governen, que legislen i que intervenen el mercat i que ens prometen solucions.

I després de tantes lleis, de tants de decrets i de tantes normes, quin és el resultat? Doncs, miri, un desastre. Joves que no es poden emancipar, famílies treballadores que no troben pis i, quan en troben, els lloguers són inassumibles, una oferta que és

insuficient i una inseguretat jurídica per als propietaris que fa que desaparegui del mercat l'habitatge.

El que sí que han aconseguit és una cosa extraordinària, que després d'anys de polítiques d'habitatge, cada vegada sigui més difícil llogar un pis. Miri, els hi posaré un exemple, a Girona –va sortir el diumenge en un mitjà de comunicació– que per cada pis que surt al mercat hi ha vuitanta-set persones que estan interessades, el doble que a l'Estat.

Què estem oferint als propietaris de l'habitatge perquè el posin al mercat al preu que marca la llei? És que no els hi estem oferint res. Nosaltres, des de Junts, pensem que és important restablir aquesta seguretat jurídica, garantir que cobraran el lloguer i donar la confiança perquè es reinverteixi en rehabilitació, en habitatges i estimular fiscalment perquè llogar sigui una opció atractiva.

I vostès proposen exactament el contrari, culpabilitzar el propietari, carregar-lo d'obligacions que li generen una inseguretat i que pretenen, a més a més, que assumeixi les responsabilitats que li tocava a l'Administració. Això no és cap solució.

Miri, que ningú es confongui, eh? Des de Junts per Catalunya defensem tant el propietari com els llogaters, tant propietari com llogaters. Ho dic perquè a vegades es confonen i diuen que només defensem els propietaris. No, també defensem els llogaters. Tots ells necessiten garanties, confiança i seguretat.

Defensem el dret que una família tingui un habitatge digne, però també que aquell que ha estat estalviant mica en mica, que potser s'ha estat de coses per poder comprar-se un pis, que no se li penalitzi el seu esforç.

Les dues coses són compatibles, encara que hi ha qui volen interessadament enfrontar propietaris amb llogaters, classificant els actors del mercat no per la seva funció, sinó per la seva categoria moral. Hi ha bons i dolents. Ara tenim bons i dolents.

Mirin, l'estat del benestar se sustenta per grans pilars, la sanitat, l'educació, les pensions, els serveis socials. I tots sabem que per poder-los garantir calen uns recursos públics. El dèficit de l'oferta de l'habitatge necessita també que hi hagi un pressupost públic.

Vostès han inventat una nova fórmula que és garantir el dret social sense assumir-ne el cost, ja ho farà el propietari. Pretenen, doncs, garantir el dret a l'habitatge amb els estalvis dels ciutadans i no amb el pressupost de l'Administració, que és el que tocaria.

S'imaginem vostès que l'Administració ara decidís que en la sanitat fossin els metges privats qui n'assumissin gratuïtament el cost? Veritat que això és un absurd? Doncs, també és un absurd el que vostès estan fent amb l'habitatge, amb aquests decrets i amb aquestes lleis i amb aquestes normes. I després vostès del que se sorprenden és que desapareguin els pisos del mercat de lloguer.

I encara tenen vostès la barra d'acusar Junts per Catalunya de defensar els fons voltor? Miri, ho deixo clar, ja que queda gravat, així ho podrem repetir diverses vegades. No defensem els fons voltor, és més, nosaltres el que vàrem suggerir en aquest decret que vostès varen aprovar per la porta del darrere, nosaltres vàrem suggerir que no poguessin comprar el fons voltor pisos fins al gener del 2029.

A Junts defensem les famílies, els llogaters, els petits propietaris. I també n'estem farts d'aquests extrems. Nosaltres som els del mig, els del centre, i per això pensem que és possible que hi hagi una política rigorosa i que faci compatibles els drets d'uns i els dels altres i no enfrontar-los amb bons i dolents, que és el que estan fent vostès amb les seves lleis. Aquestes polítiques han fracassat. Jo no sé com no ho veuen, els joves, les classes mitjanes, les famílies treballadores n'estan pagant aquestes conseqüències.

El dret a l'habitatge avui és un eslògan –vaig acabant, president– i trobar un pis és gairebé una missió impossible. Perquè un dret que l'Administració proclama, però que obliga a pagar als altres, això no és una política social rigorosa, més aviat és una contrapolítica, que és el que estan fent el Govern i els seus socis.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia diputats i diputades. Diputada Planas, jo no sé de quina centralitat parlen, crec que més aviat tenen aquesta centralitat desviada cap a un costat, clarament, perquè estem parlant d'una moció que posa sobre la taula les polítiques d'habitatge de VOX i vostès, enlloc de parlar de les polítiques d'habitatge que està defensant VOX, els hi compren la tesi i es dediquen a fer una intervenció parlant de les polítiques d'habitatge que fa la bancada esquerra. *(Alguns aplaudiments.)*

I després no sé de quines polítiques fallides d'habitatge parlen vostès quan han estat al capdavant de la conselleria de Territori trenta-cinc anys en aquest país. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, no sé de quin model fallit em parla, perquè és que, és clar...

De fet, el que proposa aquesta moció de VOX diu exactament tornar a aquest model d'habitatge que ja hem vist que ha fracassat i que és fallit. Aquest model que vostès també estan compartint, de deixar que el mercat decideixi qui pot tenir una casa i qui no. I aquí l'extrema dreta hi afegeix la seva recepta habitual, que és la d'assenyalar les persones pel seu origen, per no parlar i, per tant, per desviar l'atenció, d'aquells que s'enriqueixen i que surten beneficiats del negoci de l'habitatge.

Però, mirin, darrere de la problemàtica de l'accés a l'habitatge hi ha persones, persones que, tot i treballar, no tenen per pagar el lloguer, joves que continuen compartint pis sense voler-ho, veïns que han de marxar dels barris on han viscut tota la seva vida perquè ja no se'ls poden permetre. I aquesta és la veritable inseguretat que pateix avui moltíssima gent en el nostre país.

I davant d'aquesta inseguretat, que és el que proposa VOX? Doncs, ve de nou a eliminar regulacions, a abaixar impostos i a esperar que el mercat faci baixar els preus de forma màgica, suposo. Però és que ja coneixem les conseqüències de tractar l'habitatge com un producte d'inversió, i és el que pateixen avui milers de famílies i de joves en el nostre país.

I retirar aquestes polítiques simplement vol dir deixar-los de nou més exposats als interessos que s'han beneficiat, precisament, d'aquesta situació. I, per tant, vostès el que defensen és barra lliure a l'especulació i que la gent continuï esperant una miqueta més.

Doncs, no. Nosaltres el que defensem és que treballar serveixi per viure, que tenir un sou serveixi per pagar una casa i per arribar a final de mes, i que emancipar-te no depengui del patrimoni o dels diners que tinguin els teus pares perquè et puguin ajudar o no a pagar l'entrada d'un pis.

I això ens obliga, evidentment, també a parlar de com es distribueix l'habitatge. Vostès parlen, cal construir-ne més? Sí, cal construir més habitatge. Però la pregunta que crec que ens hauríem de fer és per a qui i a quin preu? Perquè un pis que una família treballadora no es pot pagar no resol el seu problema. I, per tant, sense garantir que l'habitatge que construïm sigui assequible i es destini per viure, podrem construir molt i alhora continuar expulsant veïns i veïnes.

I vostès, ho ha fet la diputada de VOX, ho ha fet la diputada d'Aliança Catalana, parlen molt de qui podem permetre que visqui o no en el nostre país. I nosaltres diem per a què? Per a què volem més pisos? Perquè vingui més gent a forrar-se amb el negoci de l'habitatge o perquè la gent que viu i que treballa en aquest país pugui emancipar-se i pugui tenir una vida digna? Aquesta és la pregunta que ens hauríem de fer, i aquesta crec que és la principal diferència.

Per això, si tant els preocupa el problema de l'habitatge, crec que també haurien de reconèixer que tenim un problema amb l'especulació i amb l'acaparament de l'habitatge. Però el que vostès defensen bàsicament és això, precisament. És a dir, un sistema on qui té més capacitat econòmica pugui acumular habitatge, mentre qui només disposa del seu sou té cada cop menys possibilitats per fer-ho.

I és curiós, perquè quan toca parlar d'aquesta desigualtat, vostès canvien de conversa, perquè en lloc de qüestionar qui acumula, assenyalen qui arriba. En lloc de protegir les persones davant dels abusos, les enfronten pel seu origen i ho vesteixen d'aquesta prioritat nacional.

Però és que senyors de VOX, és curiós, perquè vostès presenten una moció sobre habitatge que té més propostes per deportar persones que per combatre l'especulació immobiliària. *(Alguns aplaudiments.)* És a dir, perquè ens entenguem i ho faré també en els seus termes. Segons vostès, el problema de l'Arnau, que treballa i que no es pot pagar un pis, és culpa del Mohammed, que també treballa i no es pot pagar un pis.

Però, és clar, el problema, segons vostès, no és en cap cas que Blackstone ni Cerberus ni els fons d'inversió que es forren amb l'habitatge en aquest país i que juguen al Monopoly amb el nostre país, això no és un problema. I, per tant, no sé, diputada Lora, ens ho hauran d'aclarir, perquè és que potser Blackstone té vuit cognoms catalans i nosaltres no ho sabíem. Per tant, no sé, il·lumini'ns amb quina és la seva proposta d'habitatge.

I el que vostès proposen en aquesta moció té un nom i és, bàsicament, classisme i racisme en estat pur. Perquè diputats de VOX, enfrontar l'Arnau i el Mohamed no fa que els preus del lloguer baixin ni facilita cap emancipació, només divideix persones que comparteixen un mateix problema i desvia l'atenció de qui se'n beneficia d'aquesta situació, que és en definitiva, i és precisament, el que vostès busquen.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy debatimos sobre vivienda y es una oportunidad maravillosa para denunciar la hipocresía de la izquierda y desmontar el desastre de su gestión. Decía Zapatero, el faro moral del PSOE y también conocido como ZP, el collares, que ser socialista es tener muy poco y estar dispuesto a dar mucho. Y se equivocó. Visto lo visto con ustedes, ser socialista en la España de Sánchez es tener muy poca vergüenza y estar dispuesto a dar mucha más.

Llevan ocho años gobernando, ocho no tres días. Cuando el PP dejó el Gobierno, la vivienda ocupaba el lugar decimoquinto en la preocupación de los españoles. Con ustedes, su ingeniería ideológica e incompetencia, pues, la han llevado al primer puesto. Todo un récord. Antes había dificultades para comprar y es que ahora directamente alquilar es hasta un milagro.

Pero bueno, ocho años gobernando y pidiendo a los españoles la confianza para solucionar el problema que ustedes mismos han creado. Tienen el rostro de eso que se utiliza para construir, exacto, sí, de hormigón.

Pero bueno, hablemos de vivienda, que para eso hemos venido, hablemos de su gestión. Ahí tenemos el experimento social. Catalunya, el de la izquierda, la cuna del comunismo de salón, de Colau, podemitas varios y el PSC.

¿Y el balance cuál es? Catalunya lidera los desahucios en toda España. Catalunya lidera las ocupaciones de toda España y Catalunya es la comunidad autónoma que más vivienda en alquiler ha destruido. Pues ese es su modelo.

Y frente a su ruina, pues, hay una alternativa, la nuestra, que luego dicen que el PP no propone, que el PP solo grita, que el PP se queja. Pues, mira, escuchen, tomen nota. Si eres inquilino, incentivos para tener tres años más de contrato sin subidas por encima del IPC, con ventajas fiscales para él y para el casero. Si eres joven, pues, en tu vivienda rebaja del sesenta por ciento en IVA e ITP, cero impuestos en la compra y hucha hogar joven.

Si eres propietario, pues, protección frente al impago y desalojo del ocupa en cuarenta y ocho horas por orden judicial. Y, además, derogar la nefasta ley de vivienda, aprobar una nueva ley del suelo, agilizar licencias y reducir trabas para construir un millón de viviendas.

Ustedes repiten que la gente tiene miedo a la derecha, qué radicales estas medidas, ¿eh?, súper ultras. El miedo real, el que le quita el miedo a los españoles, es que ustedes sigan en Moncloa. Miedo a que destruyan el futuro de los jóvenes condenándolos a compartir piso eternamente mientras ustedes agitan la pancarta. Son el bombero pirómano, incendian el mercado y luego pretenden posar como salvadores.

¿Y qué pretenden? ¿Se piensan que nos vamos a callar? Creen que nos van a amedrentar jaleando a su turba de sindicatos subvencionados para montar una huelga general contra la oposición? Ni nos vamos a callar ni nos van a amedrentar ni nos van a achantar, vamos a reconstruir todo lo que ustedes han arrasado.

Porque son unos hipócritas. Son unos hipócritas y les hemos pillado con las manos en la masa. Dicen que Montse Mínguez dimite por principios. Para empezar, en el PSOE, de eso, no hay. Y segundo, no, no dimite por principios, dimite por hipócrita. Pretenden dar lecciones proclamando que la vivienda no es un negocio mientras la pareja de su ahora ex portavoz acumula decenas de pisos, cuentas en Panamá e historial desahuciando inquilinos.

Si tuvieran que abrir una aplicación para medir la hipocresía, seguramente reventarían hasta el servidor. Es que son ustedes hipócritas de manual. Dicen: «La vivienda no es un negocio» –y ahí tenían a Montse Mínguez–, «hay que abolir la prostitución» –y ahí estaban Tito Berni y Ábalos–, «ser socialista es tener muy poco» –y ahí teníamos al Zapatero.

¿Y qué hacen cuando se quedan sin el relato, cuando convocan elecciones hablando de vivienda y resulta que les pillan con su portavoz como Montse Mínguez? Pues dicen, bueno, pues vamos a montar una performance romántica. Y se van ustedes a un mitin y Pedro Sánchez, pues, le da un besito

Fitxer 055_3PLE3

su mujer. Qué ternura, ¿verdad? ¡O qué miedo! No, no: ¡O qué miedo! Porque la última vez que el Partido Socialista, que Pedro Sánchez le declaró el amor a su mujer, pues tuvimos unas cloacas que perseguían a jueces. Así que yo, ante el lema de que han creado ustedes de «la fuerza del amor», yo les propongo otro, que es: «Begoña te quiero como Zapatero a su joyero.» (*Aplaudiments.*) Yo creo que les va además como anillo al dedo.

¡ acabo. Hay que construir vivienda y por eso apoyaremos la inmensa mayoría de puntos de esta moción. Hay que dejar de hacer la vida imposible al propietario. Hay que dar facilidades a quien necesita un techo y perseguir a los caraduras que ocupan pisos. Pero hay una medida inmediata y urgente, y la mejor política social de vivienda es expulsarles a ustedes del Gobierno. Se les ha acabado el cuento y el tiempo, y les vamos a echar como más odia la mafia, que es con la democracia.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

He de dir que seria entendridor veure les cabrioles que fan tots junts –sí junts, perquè no estan al mig, aquí, estan tots junts–; estan junts, PP, estan junts, VOX, i estan junts amb Junts, eh? Vull dir, tots juntets. I ho dic perquè també enmig no estan enmig de res, vostès, estan clarament amb l'extrema dreta i amb la dreta. Però, en tot cas, deia, seria entendridor veure les cabrioles que fan per justificar tots vostès quan van intentar carregar-se els decrets de l'habitatge. Seria entendridor si no fos dramàtic. Dramàtic. Perquè, és clar, és a dir, quan hi ha persones com la Mari Carmen, que vostès han dit que era una *jeta*. Vostès han dit que era una *jeta*! Vostès no coneixen el que és la dignitat ni què és l'empatia. Vostès han dit que aquesta persona, una persona de vuitanta-set anys que la van fer fora de casa perquè pagava el lloguer i es volia fer negoci, era una *jeta*. Això són vostès. I seria entendridor si no fos dramàtic.

Dramàtic com el cas, en aquest cas, per exemple, també, de l'Olga a Catalunya, o el Javier. No tenen dignitat, no tenen empatia amb la gent. I tot té a veure. I aquest és el debat real. Poden fer totes les cabrioles que vulguin. El debat real i els ho hem dit sempre. És a dir, l'habitatge és un actiu financer, sí o no? La resta, el que vulguin. Però aquest és el debat. La resta, piruetes, pirotècnia. Aquest és el debat. Un habitatge és igual a una acció de borsa, a un Rolex o a un lingot d'or: sí o no? Aquest és el debat –aquest és el debat. La resta..., perquè mirin, vostès que diuen: «No, nosaltres estem en contra dels fons voltor i dels fons d'inversió. Ah, sí? Digui'm una –una– única proposta que hagin fet vostès per parar els peus als fons voltor i als fons d'inversió. Una. Vostès són el tripartit dels fons voltor i dels fons d'inversió, perquè no hi ha dia que vostès no treballin perquè l'habitatge sigui un actiu financer. Perquè l'habitatge no sigui un...

Mirin, s'ha de tindre, senyora Lora, molta ignorància o mala fe –molta ignorància o mala fe–, perquè vostès volen produir una fractura entre petits propietaris i llogaters. I no és veritat. Perquè vostès diuen mentides. El decret que vostès van intentar tombar i que finalment validarà a la Diputació Permanent, diu una cosa molt clara: si ets un

petit propietari i hi ha un desnonament d'una família vulnerable, que ho paga l'Estat. És que deixin de mentir, si és que ho diu el decret! Llavors vostès venen aquí amenaçant... No, vostès volen el que passa, que és que evidentment hi hagin empreses com «La Caixa», que vostès no l'anomenen mai, com Cerberus, com New Amsterdam Developers, que fan fora als veïns i veïnes dels nostres barris i vostès no els anomenen mai. Com els ho deien: és a dir, aquests no són estrangers, aquests són de tota la vida, eh? Cerberus i «La Caixa» són *los de los toldos verdes* que diuen vostès. No: són *los de los billetes verdes*. I això és el que representen vostès. Vostès són el tripartit dels bitllets verds. I això és el que són. Sí, tots juntets: juntets Junts, PP i VOX.

I mirin, els diré també una dada molt clara, si és que les dades..., a vostès ja sé que no els importa, però és que saben qui cobra més, en aquest cas als llogaters i llogateres? La gent que té molts més pisos, és a dir, els multipropietaris, pugen el preu molt més que els petits propietaris. I això és el que s'ha d'aturar. I vostès diuen dia rere dia que no funciona el topall de preus de lloguer. Sí. Comparem amb Madrid, vostès parlen del Madrid d'Ayuso. Mirin la diferència de preus entre Madrid i aquí. I vostès menteixen de manera reiterada, perquè no és veritat que no es contregui l'oferta. Hi ha més gent avui a Catalunya vivint de lloguer que abans que entrés en marxa la regulació dels preus del lloguer. Si és que ho diuen les dades però a vostès els és igual, perquè a vostès bàsicament l'únic que els interessa és seguir fent caixa amb l'habitatge i que es pugui seguir fent caixa amb l'habitatge. I aquesta és la reflexió viral.

Mirin, els donaré una altra dada, que els és absolutament igual. És a dir, la pujada de preus dels multipropietaris representa, només això, el divuit per cent de la pujada dels preus de lloguer entre el 2019 i el 2023. Perquè bàsicament, com ells, i vostès, entenen que l'habitatge és per fer negoci. I aquest és el debat real –aquest és el debat real. I això la gent cada vegada ho veu més. I vostès poden dir el que vulguin, però representen això. I mirin, després, com que hi ha una altra moció, parlarem de les polítiques del PP. Però, clar, que vostès vinguin aquí a donar lliçons sobre la política d'habitatge... Com ho diu el seu president? Venen anys durs i de sacrificis. Sí, però per a vostès, no; per a Ayuso, no; per a l'àtic de 6,3 milions d'euros, no. Sí, sí, senyor; sí, sí. Per [6,30] l'alcalde d'Eivissa, que s'autoadjudica ell mateix les «vivendes» de

protecció oficial. Com a Alacant. Això són vostès. Són aus rapinyaires amb l'habitatge per seguir fent negoci. Això són vostès.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández i Vega

Està bé, perquè així discutim de la moció que tenim sobre la taula, que si fos pel PP estaríem parlant dels petons i no petons que es dona Pedro Sánchez durant tot el dia. Té nassos. No m'estranya que la gent estigui cansada d'aquest Parlament si se'ns paga per fer aquestes coses.

Diputada de VOX. Jo, a vegades, de veritat que m'imagino les reunions de la seva executiva, tipus: alerta, la gent està parlant d'habitatge, què fem? Fem un tuit dient que una senyora gran que han fet fora de casa és una *jeta*. No, no funciona. Anem a dir que ningú va acompanyar a l'Olga perquè no era..., no es deia Mohamed. Tampoc funciona, perquè llavors surten els vídeos del Sindicat de l'Habitatge intentant aturar el seu desnonament i llavors, *boom*, han tingut una gran idea i diuen: l'hi posem una bandera espanyola. És a dir, aquí ens han presentat una moció on diuen que si un fons d'inversió porta una bandera espanyola ja no és un fons voltor. O sigui, si poses una bandera espanyola a un fons voltor es converteix en un petit propietari entranyable, no? Doncs la seva moció no serveix absolutament per a res.

És a dir, estan proposant apujar els preus sense límit. Estan proposant acumular pisos sense límit, però *en español, que así nos entendemos todos*. És increïble que cobrin els sobresous que cobren. Això no ho dic jo, ho diu la seva dissidència quan van marxant del partit, i bàsicament es dediquen a això. O sigui, proposar una moció per acabar amb la seva competència. Vostès creuen que quan desnonen una família el que importa és si el fons es deia Figaredo o Smith. Creuen que de veritat va d'això. No tenen cap idea del que passa als barris treballadors d'aquest país i per això es poden permetre venir a presentar aquesta cosa que no serveix per a absolutament res.

Jo els haig de reconèixer l'ocurrència, perquè realment inventar a aquesta alçada el fons voltor del fals patriotisme i que desnona compatriotes, és increïble. Jo, si volen, crec que li poden dir «Una grande y libre SL», i així pot començar en tots els immobles que va robar el franquisme en el seu moment i que mai es van restituir. Però, en tot cas, trobo que és interessant que estiguin aquí i que no comencen a parlar tant de llibertat com abans. Abans els agradava molt parlar de la llibertat dels fons d'inversió, la llibertat del mercat, que al final del dia era l'esclavatge dels treballadors. Però pel que sigui, llibertat és una paraula que va sortint menys sobre la taula. Jo m'imagino que és per la mateixa raó que Abascal està molt ocupat per rebre el president d'Argentina, Milei, ara que sembla que això de la motoserra no acaba de funcionar; bé, ara que sabem que els seus tipus de proposta, que els seus companys de sala són els que han aconseguit que hi hagi 430.000 treballs menys formals a Argentina des del mandat de Milei, que hi hagi deu carrers de cues per demanar un lloc de feina a una distribuïdora. Aquesta és la seva proposta.

I ara que, s'han vist les conseqüències del que passa quan vostès governen, ara s'amaguen, i fan una videotrucada amb el president d'Argentina perquè no hi hagi una foto amb ell. En canvi, alguns dels diputats que estan aquí, juntament amb Figaredo, sí que s'han apropiat. Imagino que hi ha coses que no canvien. I és que el senyoret més gran és el que ha d'enviar els que són senyorets més petits a fer la feina bruta que no li agrada. En tot cas, legislar en aquest país contra qui acumula més de cinc pisos és legislar a favor del noranta-nou per cent de la gent. Això són les dades que tenim sobre la taula. La seva proposta l'únic que fa és que, davant d'un forat tan gran com és que ens estan robant els pisos els fons d'inversió estrangers i els d'aquí, posar-li una bandera. És una proposta que no hauria de poder passar en un Parlament que es prenguésser seriosament, una miqueta, a si mateix. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela i López.

Eva Candela i López

Gràcies, presidenta. Bon dia diputades, diputats. Bé, en aquesta moció VOX, realment com totes les que presenta, barreja les necessitats reals de la ciutadania amb un model de societat que nosaltres, ja ho saben, no compartim en absolut.

A veure, sí, Catalunya necessita més habitatge; sí, necessita més habitatge protegit; necessita més sòl disponible; sí, més col·laboració publicoprivada, i una Administració àgil per els tràmits i reduir els terminis per construir. I amb tot això és en el que està treballant el Govern. I amb més coses. Però la pregunta avui és, diputada Lora: per construir més habitatge cal derogar les polítiques de contenció de lloguers? Cal eliminar les mesures de protecció dels llogaters? Nosaltres creiem rotundament que no, perquè VOX proposa derogar la llei estatal pel dret a l'habitatge. Però, digui'm, diputada Lora, mentre aquesta oferta d'habitatge no augmenta, mentre no construïm i rehabilitem, què fem? Què fem amb les famílies que avui no poden pagar el lloguer? Els hi diem que esperin que el mercat ja ho regularà? O li farà gràcia, també, com li feia gràcia el pla 50.000 que ens va fer riure a tots molt. Què els dirà vostè a totes aquestes famílies?

Cal construir més, sens dubte, però cal protegir les persones davant uns preus que, com tots sabem, han esdevingut inassumibles. I no hi ha una única solució per a la crisi de l'habitatge. I necessitem més oferta i necessitem construir més habitatge, instruments que permetin contenir els preus quan el mercat està tensionat.

També ens proposen en aquesta moció reduccions fiscals. Nosaltres no és que estiguem en contra dels incentius fiscals en habitatge, el que qüestionem són les rebaixes generalitzades que vostès proposen com la solució a tot sense garantir que es beneficiï qui té més dificultats. Perquè, diputada Lora, no es tracta de pagar menys impostos perquè sí. Es tracta d'utilitzar la fiscalitat perquè més persones puguin accedir a un habitatge digne i assequible.

Però bé, llavors ja arribem al punt fort i preocupant d'aquesta moció: la prioritat nacional. Ja ho saben vostès que nosaltres no compartim aquesta denominada prioritat nacional. És més, ens fa una mica d'al·lèrgia fins i tot anomenar-la. La nostra prioritat és que cap família que necessiti un habitatge digne quedi enrere. Les polítiques públiques han de prioritzar les necessitats de les persones, diputada Lora, no dividir-les entre ciutadans de primera i ciutadans de segona. Nosaltres defensem

que l'accés als recursos públics s'ha de regir per criteris objectius, transparents i legalment establerts, com és la necessitat residencial. No acceptem que la resposta a la crisi sigui assenyalar a les persones estrangeres i proposar deportacions generalitzades, com proposa en aquesta moció, o limitar drets com a solució als problemes de l'habitatge. El que necessitem, diputada, són polítiques eficaces i no assenyalar culpables.

Diputats de VOX: crec sincerament, després ja de dos anys aquí al Parlament amb vostès, que no els interessa massa saber què està fent el Govern de la Generalitat per poder avançar en el dret a l'habitatge. És més, diria que no els interessa que a Catalunya les polítiques d'habitatge funcionin. No els interessa el més mínim. Perquè mentre vostès van amb aquest mantra, poden continuar alimentant el conflicte.

Evidentment, nosaltres votarem en contra de la moció. I voldria dir als diputats de Junts, ja els ho han dit altres diputats, vostès no estan al mig, com diuen, no hi són. Potser ho havien estat, però ara no ho estan. I això ja no s'ho creu ningú, que vostès estan al mig. Han de començar a rumiar si acaben canviant una mica el sentit o no el canvien. I potser tampoc els interessa que les polítiques que està fent el [Govern]

Fitxer 4

de la Generalitat funcioni, potser tampoc els interessa.

I voldria dir-li, perquè no me'n puc estar, al diputat Manchón: miri, demostra una mala educació, que, de veritat, jo m'ho rumiaria una mica, perquè que un diputat surti en aquest faristol amb algunes de les paraules que vostè fa servir habitualment, perquè avui no és el primer dia, a més, que les fa servir, ens rebaixa molt el nivell dels diputats que estem en aquest hemicicle.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, sobre les esmenes, dir que no les acceptarem. I vull aprofitar aquest torn de rèplica: mirin, els fons poden especular, perquè les seves polítiques el que han fet és posar l'escenari perfecte perquè es pugui especular en matèria d'habitatge. Perquè les seves polítiques, precisament el que han fet és generar escassetat en matèria d'habitatge, i no només això, sinó també que la demanda no pari de pujar i també han afavorit les rendibilitats elevades.

I parlant de fons, i aquí no puc deixar de mencionar, perquè em ve al cap, ara em venia al cap, i, a més, ara sortia, la pregunta que va llançar Montse Mínguez, quan deia «fons voltor o majoria social?, fons voltor o majoria social?». I jo això sí que els hi vull preguntar al Partit Socialista: és especulació tenir trenta habitatges o deixa de ser especulació quan aquests trenta habitatges els té un familiar d'una dirigent socialista? Desnonar és menys dolent quan qui desnona és un familiar d'una dirigent socialista? I, sí, Partit socialista, i també als dels Comuns o Sumar o com es vulguin dir: fons voltor o majoria social? A veure si després em poden contestar aquesta pregunta.

Després, senyor Cid, miri, els únics «jetas» són precisament vostès, que són els responsables dels desnonaments, sí, dels desnonaments, com el de la senyora Maricarmen, com l'Olga, que en pau descansi, i de tants i tants desnonaments que a dia d'avui es viuen a Catalunya i a tot Espanya (*aplaudiments*). I, en definitiva, el que volem nosaltres des de VOX és que la por canviï d'una vegada de banda i canviï la por d'una vegada de costat.

I m'explico: la por d'un jove que no sap si el dia de demà podrà emancipar-se; la por d'una família que veu com el lloguer s'endú gran part dels ingressos mensuals que entren a casa seva; i la por, sí, també, d'un petit propietari que no sap si el dia de demà podrà recuperar casa seva. I en això està VOX, perquè ja n'hi ha prou, ja estem farts de que siguin els catalans que tinguin por al present, però també al futur.

I sí, cada recolzament a VOX és una porta oberta a l'esperança. Temps al temps, tic-tac.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada

302-00306/15

Passem tot seguit el quinze punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Antes de comenzar, diputada Candela, si la palabra malsonante a la que usted hacía referencia, que ha dicho mi compañero, es «socialismo», de eso él no tiene la culpa, lo siento mucho.

(Aplaudiments.)

Bien, hoy vengo a hablar de vivienda, pero es que miro a la bancada socialista y pienso «ay, el amor; el amor, esa fuerza poderosa». Por amar a las mordidas y a las sobrinas, Ábalos está en la cárcel; por amar el tráfico de influencias, está imputada Begoña; por amar cobrar sin trabajar, está condenado el hermano del presidente Sánchez; por amor a las joyas, está investigado ZP; por amar a un rentista buitre, ha tenido que dimitir Montse Mínguez. Y así podría seguir eternamente, porque el amor del PSOE por lo público es conmovedor. Lo quieren tanto, que se lo llevan a casa.

(Alguns aplaudiments.)

Pero mientras ustedes hablan de amor, los jóvenes no pueden empezar una vida en pareja; las familias no encuentran un alquiler; los currantes que cumplen, que madrugan y que pagan impuestos, ven que tener una nómina ya no basta para tener una casa. ¿Y cómo hemos llegado hasta aquí?, sería una pregunta lógica. Pues por sus políticas. Llevan gobernando más de ocho años y solo se han construido 78.000 viviendas, a una media de 9.800 por año. Con Rajoy, la media era de 17.500 al año.

De ahí que con el PP la preocupación por la vivienda fuera la décimo quinta preocupación de los españoles, pero que con ustedes en el gobierno haya escalado hasta el primer puesto. Y sobre esos problemas han colocado una política que enfrenta al propietario con el inquilino, como si convertirlos en enemigos fuera a solucionar algo.

En Cataluña conocemos bien ese laboratorio: se llama Barcelona; y a la alquimista jefe, que se llama Colau. La misma Colau que hace unos días decía en televisión que no podía pagar el alquiler, pero que ha pasado parte del verano en un hotel de tres cientos euros la noche. Puede irse de vacaciones donde quiera, faltaría más, pero también podría ahorrarse las lecciones de austeridad, igual que se las podría ahorrar el señor Cid, para no tomar el pelo a quienes de verdad tienen que hacer cuentas para llegar a final de mes.

(Alguns aplaudiments.)

Su medida estrella fue la reserva del treinta por ciento. El balance es brutal: 31 viviendas en ocho años de gobierno comunista. Esa era la política de transformación de los comunistas. Hace falta bastante desfachatez para presentarse diciendo que quieres exportar este modelo a toda España.

Y luego está el PSOE. Grandes discursos contra el rentismo, hasta que el debate llega al patrimonio de la portavoz, hasta ese momento. Entonces la superioridad moral empieza a hacer aguas. Lo que para los demás era motivo de señalamiento, en «Can PSOE» exige matices. Resulta que la brocha gorda solo sirve para los demás, no para ustedes. Qué curiosa manera tienen ustedes de descubrir la complejidad del mundo inmobiliario, señores diputados.

Y cuando la contradicción ya se hace insoportable, cambian de conversación. Dijeron convocar elecciones por la vivienda y ahora nos ofrecen una campaña de sentimientos. Por mucho que Sánchez reparta amor, el alquiler se sigue pagando en euros, por desgracia.

Y hay algo que nadie de la izquierda quiere contestar: si ya falta vivienda, ¿dónde pretenden meter a toda esa inmigración que no paran de importar? Porque fomentan la inmigración masiva, pero luego las casas no aparecen. Hay más gente buscando

piso, los vecinos compiten por los mismos alquileres y quien tiene menos dinero se queda fuera. Si con ustedes quien sufre es el más vulnerable.

Mientras los barrios arrastran problemas de hacinamiento, ocupación, la izquierda sigue mirando hacia otro lado. Si quieren seguir acogiendo, no hay ningún problema: los meten en los pisos de Iceta, en los de Mínguez o en las saunas del suegro, pero en nuestros barrios ya no cabe ni uno más.

(Alguns aplaudiments.)

Nosotros ya hemos presentado una alternativa: movilizar suelo, agilizar licencias, reducir trabas y facilitar el acceso a los jóvenes. Y ahora es el turno de que los españoles decidan. Porque los españoles decidirán entre la España que expulsa a los okupas o la España que los defiende; entre la España que respalda al delincuente o la España que respalda al currante; entre la política de la subvención para cronificar la pobreza o la España de las oportunidades para que uno se pueda labrar su futuro con dignidad.

Porque los españoles se merecen trabajar, que sirva para algo; que ahorrar sirva para poder tener un proyecto de vida; que cumplir las normas tenga recompensa. Ustedes pueden seguir hablando de amor, que nosotros vamos a trabajar para que los españoles tengan las llaves de su propia casa.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Mixt, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Agraïm al Partit Popular l'acceptació de l'esmena que els hi hem presentat. Catalunya acaba amb deu mil habitatges menys dels que necessita cada any, i això també fa riure. Necessiten aproximadament vint-i-cinc mil habitatges nous. Aquest és el resultat d'anys de polítiques incapaces de donar resposta a una necessitat bàsica. No es resol el problema de l'habitatge amb anuncis, intervencionisme ni notes de premsa. Es resol construint, es resol construint més habitatge, mobilitzant el sòl disponible i deixant de posar traves a qui vol construir. Aquesta és la responsabilitat del Govern.

El president Illa va prometre cinquanta mil habitatges. Una part important dels que presenta com a obtinguts corresponen a compres, tanteig, i no a habitatges nous. Per tant, exigim transparència i que s'apliqui amb claredat quants habitatges s'han construït i també qui se'n beneficia.

L'Administració és un dels grans propietaris del país. Doncs posin aquest patrimoni al servei de la ciutadania. Cal un inventari públic i actualitzat del sòl i dels immobles disponibles i un calendari per mobilitzar-los. La Generalitat ha de facilitar concessions al sòl públic perquè s'hi pugui construir habitatge de lloguer assequible. No podem tenir aquest sòl públic immobilitzat, i al mateix temps milers de famílies no poden trobar pis a un preu raonable.

Un altre punt són les llicències. A Catalunya, tramitar una llicència d'obres pot trigar un any, divuit mesos i fins i tot dos anys. Cada retard encareix els projectes i posa traves i frens a les noves promocions. Això no es pot acceptar. Cal simplificar els procediments, reduir els terminis i aprofitar la col·laboració dels professionals acreditats perquè els projectes compleixin la normativa sense quedar atrapats indefinidament en la burocràcia.

No podem exigir més habitatge i al mateix temps fer gairebé l'impossible per construir-lo, ni envair Catalunya amb immigrants que no treballen i col·lapsen el mateix habitatge i el sistema públic en general.

Un altre punt que no podem obviar és la fiscalitat. Carreguen d'impostos l'habitatge i després es sorprenen que falta oferta. Revisar els tributs i les condicions econòmiques que dificulten la construcció, la rehabilitació i la promoció de l'habitatge protegit. Distingir entre especular, invertir per construir, rehabilitar o posar habitatges al mercat. Si penalitzen qui construeix, no en tindrem. I si en tenim menys, els preus no baixaran per art de màgia.

Aliança Catalana defensem el dret dels propietaris a recuperar els seus immobles davant les ocupacions il·legals i garanties jurídiques. Exigim mesures contra el frau al padró, amb verificacions i inspeccions. La seguretat jurídica és imprescindible; és imprescindible per protegir la propietat, que també vol dir protegir els veïns davant de situacions greus i reiterades d'insalubritat, soroll o sobreocupació.

Ara bé, diputats del PP, una pregunta que ens ve al cap: per què presenten aquestes propostes aquí, mentre allà on governen els problemes d'habitatge segueixen ben presents? La política d'habitatge no s'ha de convertir en una batalla de titulars ni en una operació electoral. El dret a l'habitatge i el dret a la propietat no són incompatibles. El que és incompatible és prometre habitatges i no construir-los, reclamar oferta i castigar-la, o exigir resultats i mantenir els obstacles que permeten aconseguir-los.

Deu mil habitatges menys cada any: aquesta és la dimensió del problema i aquesta és la responsabilitat que no podem obviar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula..., no, disculpin, té la paraula també per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bon dia, vicepresidenta. Diputats, diputades.... Avui debatем una moció sobre

Fitxer 5

la propietat privada, una qüestió inseparable per Junts per Catalunya, del dret a l'habitatge. Perquè cal protegir qui té un pis, evidentment, sí, però també cal facilitar l'accés a qui el necessita i no pot accedir-hi.

Mentrestant, veiem com els governs actuals, tant a Madrid com aquí a la Generalitat, han jugat a enfrontar propietaris i llogaters. I, com deia la diputada Planas, a repartir carnets dels bons i dels dolents, on els dolents sempre acaben sent els petits propietaris, amb més regulació, amb més restriccions i més inseguretat. Però parlem realment de persones que han estalviat al llarg de la vida, que potser han heretat en algun moment, que canvien de residència per qüestions familiars o personals i que lloguen per necessitat o per complementar la pensió. I aquesta gent no és l'enemic. Els petits propietaris del nostre país representen més del noranta per cent i són una part imprescindible de la solució.

De fet, després de legislar a través de la prova i l'error que hem vist amb aquest urbanisme tàctic i innovador a l'Ajuntament de Barcelona, amb la Colau, amb una resposta insuficient del parc públic d'habitatge, les conseqüències les acaben rebent les mateixes persones, les paguen els de sempre: les famílies i els nostres joves. De fet, a Catalunya només un de cada cinc joves es pot emancipar abans dels trenta anys de casa dels pares i el 2025 els anuncis de lloguer van disminuir una cinquena part.

Mentrestant, això sí, Sánchez, Illa, Collboni amb els seus aliats –els Comuns, Sumar, Podemos, també Esquerra Republicana, que no deixen de ser el mateix– segueixen implementant aquestes polítiques o presumint de governs progressistes. Però quin progrés ofereixen a qui treballa, a qui no arriba a final de mes amb els sous actuals i no pot marxar de casa?

I la situació no deixa d'empitjorar. Després dels decrets d'habitatge a Madrid i que s'han aprovat o que es pretenen aprovar d'esquenes a tothom, s'han retirat ni més ni menys que quatre mil habitatges de lloguer habitual. De què serveix, per tant, proclamar grans anuncis quan no es garanteixen ni el dret a la propietat ni el dret a l'habitatge? Per això avui compartim algun element d'aquesta moció. Ho fem defensant l'aposta i el model de Junts per Catalunya, mobilitzant el sòl amb els ajuntaments, agilitzant llicències, activant el silenci positiu quan sigui necessari, reduint la fiscalitat i exigint més transparència davant tots els anuncis d'aquest govern.

I compartir el diagnòstic o part del diagnòstic no implica ni molt menys compartir les receptes d'Ayuso a Madrid. I per això mateix hem presentat esmenes defensant aquest model de Junts per Catalunya, preservant sempre les competències catalanes i que giren entorn de tres elements: incrementar el parc públic, sí, amb més de 25.000 habitatges anuals al mercat des de la construcció o la rehabilitació d'habitatges ja existents; facilitant, en segon lloc, l'accés i deixant de buidar les butxaques dels catalans i les catalanes amb més impostos. Proposem rebaixar l'impost de transmissions patrimonials, bonificar successions i donacions entre familiars, reduir l'IVA i també ampliar les deduccions en la compra i el lloguer amb l'IRPF, aquell IRPF que va treure, també, amb bonificacions Rajoy. I no és falta de capacitat financera, perquè és la resposta que sempre ens dona la consellera d'Economia. És falta de

voluntat política. L'any passat, el Govern de la Generalitat, ni més ni menys, va recaptar més de 6.000 milions d'euros en tributs propis i cedits, gairebé un deu per cent més que l'any anterior. Si la recaptació creix, l'esforç no pot recaure més sobre les mateixes famílies i cal alleugerir aquesta càrrega fiscal. I, en tercer lloc, els avals a l'entrada de la compra i les fiances al primer lloguer. Perquè tenir ingressos però no estalvis no condemni generacions senceres.

I vaig acabant, i ho faig amb dos elements que també hem presentat esmenes sobre ocupacions, evidentment. Senyors diputats del Partit Popular, a Junts per Catalunya, lliçons, les justes. La proposició de llei que es va presentar al Congrés dels Diputats el gener del 2025 a proposta de Junts va obtenir tres-cents vots favorables per començar a tramitar-se. També els seus, del Partit Popular. Per tant, avui no cal ni copiar ni tornar a començar. Cal culminar la feina. I, per això, proposem aquesta actuació immediata en quaranta-vuit hores.

I sobre l'empadronament, volem que els ajuntaments puguin comprovar que una persona viu on declara, evitar el frau. Evitar, per tant, que hi hagi aquest ús fraudulent i perseguir les xarxes que es lucren amb les ocupacions il·legals. Però per fer-ho cal una llei catalana. Cal més seguretat, calen més eines i cal, evidentment, més recursos per als nostres ajuntaments. Exigiran als seus alcaldes que actuïn mentre els neguen aquesta capacitat de poder legislar des de la proximitat? Doncs bé, crec que queda clar. I, evidentment, la seva posició és contrària a les nostres competències i a defensar l'autogovern no només de Catalunya, sinó també el poder davant dels ajuntaments.

I ja acabo, i ho faig amb elements molt clars davant d'aquesta preocupació, davant d'aquests nervis que hi ha per part de l'hemicicle en aquestes properes eleccions del 29 de novembre. Volem defensar, evidentment, l'habitatge disponible, assequible; la fiscalitat justa; garantir la compra i el lloguer amb competències, amb recursos. I ho fem, molt els pesi a alguns, des del carril central de Junts per Catalunya sense formar part de cap bloc espanyol, amb un únic bloc, que és el de la defensa dels catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui el Partit Popular ens presenta aquesta moció sobre la defensa de la propietat privada i que mig discurs hagi estat vomitar un discurs ple de racisme i classisme, com si aquí el problema de l'accés a l'habitatge fossin les persones que acaben d'arribar perquè estan fugint dels seus països, perquè potser estan en guerra... I vostè ha fet aquest discurs aquí, que ha arribat a dir que la gent s'importa...

Miri, la gent no s'importa. Són les mercaderies les que s'importen. La gent importa. Per tant, que vostès vinguin aquí i que agafin el discurs que tenen els de darrere, perquè no sé si tenen por de la fuga..., de la fuga de vots. Però venir aquí a parlar amb aquest classisme i racisme, perquè els preocupa més els que arriben sota un camió que no els que arriben en un iot, no dels grans, no dels *expats*... Home, quina poca vergonya. Com si el nostre problema fos aquest. Està ple de classisme i racisme, el seu discurs. *(Aplaudiments.)*

I és cert que tenim una crisi d'habitatge gravíssima, de gent que no pot emancipar-se, sobretot els joves; de gent que té por, que no sap com podrà pagar la seva quota hipotecària o el seu lloguer; de gent que ha d'abandonar el seu barri de tota la vida perquè no pot fer front a un lloguer allà. Però aquesta és la realitat i vostès..., la gran preocupació és el dret dels propietaris. Perquè clar, vostès... I això ho tenen molt clar, la dreta ho té molt clar. Saben a qui han de protegir, als propietaris, i aquesta bancada sencera, inclosos els del mig, també ho tenen molt clar.

Però mira, mirin, a mi em sorprèn perquè vostès, que s'omplen la boca amb la Constitució espanyola cada dos per tres, que la utilitzen sempre que poden contra Catalunya, vostès, alguns articles..., agafen trossos que els interessin i altres no. Per exemple, recordem que a la seva Carta Magna l'article 33 reconeix el dret a la propietat privada, però amb la *coletilla* de «la funció social d'aquests drets en limitarà el contingut d'acord amb les lleis». Això, vostès, la funció social... *Pa otro*. L'article 47

diu que tothom té dret a un habitatge digne i que els poders públics han de regular la utilització del sòl per tal d'impedir l'especulació. La Constitució diu «impedir l'especulació», no diu «facilitar» ni «protegir-la». Però això tampoc els interessa. I és curiós perquè, clar, la Constitució, quan es tracta de negar els drets nacionals, sí, però quan es tracta de garantir drets socials no els interessa.

I, mirin, el seu model sempre és el mateix. La seva recepta sempre és la mateixa: rebaixes fiscals i col·laboració publicoprivada. I això ho pot dir, precisament, qui es troba en el privilegi; qui té el privilegi de que sap on viure; qui té el privilegi que sap que a final de mes podrà pagar el lloguer o la quota hipotecària; qui té el privilegi que no ha de patir per com pagar les seves factures; qui té el privilegi que se sap que té una gran nòmina per fer-hi front; qui té el privilegi que demà no el trucaran i li diran «ho sento molt, però has de marxar perquè ara en vindran uns altres»; qui té el privilegi que sap que demà no rebrà un burofax que li digui que la renda augmenta mínim cinc-cents euros o que, si no, en dos mesos fora. I això ho pot fer només qui té el privilegi de tenir una llar. Perquè, per nosaltres, no és qui s'ho pugui permetre, sinó que és un dret per a tothom, no per a aquests que viuen en el privilegi.

Però és que ahir mateix sortia un article a l'ABC que publicava una entrevista del seu senyor Aznar, que va fer fa un any, i deia: «Aznar, contundent sobre el problema de la vivienda en España. Cuando yo era más joven la vivienda era una expectativa, ahora es un derecho. Yo nunca sentí el derecho a tener una casa. El expresidente del Gobierno asegura que el problema de la vivienda es una cuestión esencialmente de oferta.» O sigui que no és un dret, l'habitatge, pel senyor Aznar. Clar, ell no té aquest problema perquè ja sabem a què es dedicaven també la seva família i el seu gendre. I es queda tan ample.

Però, mirin, senyors, nosaltres continuarem defensant el dret perquè tothom tingui accés a un habitatge digne, no només els dels privilegis, perquè l'habitatge és un dret i no és només..., a la majoria de nosaltres, a ningú, li regalen un habitatge, i menys un àtic de 485 metres quadrats amb cinc lavabos. Bé, a l'Ayuso sí, però, ja saben: *chao, pescao*. El dia 11 de novembre ens veiem als carrers.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Durant molts anys, tenir un habitatge en propietat era una aspiració absolutament normal. Els nostres avis i els nostres pares, doncs, treballaven, feien sacrificis, estalviaven i amb molt d'esforç aconseguien comprar-se una casa i alguns, fins i tot, amb els estalvis de tota una vida podien aconseguir comprar-se una segona residència. I no eren persones riques. Eren persones treballadores, eren famílies que volien tirar endavant i construir un futur. I avui això que abans era normal per a molts joves s'ha convertit en un autèntic luxe.

I, quan un mira la situació de l'habitatge a Catalunya, és impossible ignorar les responsabilitats polítiques dels qui han pogut condicionar polítiques durant tots aquests anys. I el resultat, doncs, és el que veiem: tota una generació de joves més preparats que mai, amb estudis, que treballen, que s'esforcen però que, malgrat tot, no poden ni independitzar-se. I és que hem passat d'una generació que podia aspirar a ser propietària a una que té dificultats fins i tot per poder accedir al mercat de lloguer. I és que les polítiques que s'han impulsat durant tots aquests últims anys, sí, del Partit Socialistes i els Comuns, han fomentat un jove a una llitera. Han fomentat una família, una habitació; una parella, per exemple, obligada a marxar del seu municipi. I, sí, un fons d'inversió amb moltes cases, perquè les seves polítiques han incentivat precisament això. I aquestes són les responsabilitats de les polítiques que s'han impulsat en matèria d'habitatge.

I després, no ho oblidem, una cosa, ja que aquesta proposta parla de propietat privada, i és que la immensa majoria són petits propietaris, famílies que han treballat, que han estalviat tota una vida i que ara es veuen criminalitzades, no? Perquè vostès criminalitzen el petit propietari com si fos un especulador: si el lloga, doncs, és un explotador i si el té buit, a sobre, ha de tenir por perquè el volen castigar. I és que és sempre exactament el mateix. I després es sorprenen que es retirin habitatges del mercat de lloguer. Però què esperen? Perquè aquí hi ha una cosa que és fonamental, que és la seguretat jurídica. Perquè no podem pretendre que els propietaris posin els seus habitatges al mercat si no s'ofereixen les garanties necessàries. I tampoc podem

continuar fent veure que l'ocupació i l'«inquiocupació» no tenen conseqüències, com és, en aquest cas, el que veiem, no?, que baixi l'oferta perquè es retiren habitatges del mercat de lloguer. I, evidentment, sí, defensar la propietat privada també significa garantir que ningú pugui ocupar il·legalment un habitatge i que, si un propietari és víctima d'una ocupació il·legal, doncs, el pugui recuperar amb rapidesa i amb totes les garanties.

I sí que m'agradaria tornar una mica al debat d'abans referent al Partit Socialistes, perquè no m'ha respost i a mi m'agradaria que em respongués amb relació a la pregunta que va fer Montse Mínguez. Si us plau, vull que em responguin. Fons voltor o majoria social? Fons voltor o majoria social? (*L'oradora apuja el to de veu.*) Vull que respongui el Grup Parlamentari de VOX aquesta pregunta perquè és la pregunta que va llançar la Montse Mínguez fa ja temps, també, al nostre grup. Fons voltor o majoria social?

I, després, els Comuns. És que no em puc estar de dir-li: la ignorància és molt atrevida i la mentida té les potes molt curtes. Però és que el seu model, el model en matèria d'habitatge, senyor Cid, ja hem vist els resultats que ha portat a la ciutat de Barcelona durant el mandat d'Ada Colau. I el que ha de fer vostè i el que ha de fer, sí, el grup dels Comuns, *Sumar o como se quieran llamar ahora* és demanar perdó i callar per sempre. (*Aplaudiments.*) Sí, perquè les seves polítiques són les que han acabat condemnant milers i milers de famílies, a tot Espanya i també a Catalunya, a la desesperança. Però ara, per sort, hi ha una alternativa i aquesta alternativa, si la

Fitxer 6

representem nosaltres. Per això, seguiré insistint: cada recolzament a VOX és una porta oberta a l'esperança. Temps al temps, que queda ben poc.

Gràcies.

El president

I per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Mirin, és que vull començar amb dues prèvies, perquè hem vist un exercici de classisme. Aquí, els *señoritos* del PP ens poden dir a nosaltres on hem de fer vacances, on podem anar a sopar, si podem tindre un iPhone... Vull dir, mirin, sincerament ho els dic: vostès creuen realment que vostès són qui han de dir què hem de fer, com hem de viure i on hem de sopar? Vostès són uns classistes que pensen que la gent popular i que la gent d'esquerres, evidentment, no tenim el dret que tenen vostès per designi diví a poder fer vacances, a poder anar a sopar. Què he de portar? No ho sé, he de portar un Nokia? L'iPhone que li dona a vostè el Parlament, jo no el puc agafar? He de portar un Nokia, d'aquells que em va comprar la meva mare quan tenia vint anys, l'any 2000. Això és el què creuen vostès, que tota la gent d'esquerres, bé, això només és per vostès, que són les elits del país. I la segona qüestió prèvia que volia fer, senyora diputada Toronjo. Jo ja sé que vostès han entrat –veig que ara no hi és– en una competició embogida, en aquest cas amb PP i VOX. Però mirin, igual que no és la Toronjo, el Rull, el Mas, el Puigdemont, tampoc és la Colau. És el president Rull, el president Mas, el president Puigdemont, l'alcalde Trias i l'alcaldesa Colau. Ja n'hi ha prou, i una mica de respecte, perquè amb la carrera embogida que tenen vostès, no sé on acabaran. I jo, com a mínim, demano el respecte per una persona que ha estat vuit anys alcaldessa de Barcelona. I entenc que a vostès no els agradarà, però té el mateix dret. Tot el que deia abans, prou de classisme. Té el mateix dret a ser alcaldessa de Barcelona que quan són vostès president de la Generalitat. Ja n'hi ha prou, una mica. (*Remor de veus.*) (*Algú pica de mans.*). És que és veritat.

El president

Silenci.

David Cid Colomer

Segona qüestió. Mirin, aquests dies el PP ho deia clarament. Aquestes eleccions van de dos models: el model del PP o el model dels Comuns i del Frente Amplio. El model de Feijóo o el model d'Ada Colau. Mirin, si és que no tinc cap problema. Debatem, ens encanta aquest debat. Jo ja sé quin és el seu model, el va plantejar el senyor Feijóo, el de les pizzes. Ahir el senyor Feijóo va dir una autèntica anada d'olla, però que és una autèntica anada d'olla. I és que tu demanes una pizza i t'entren a casa i

aquest pis ja és teu per sempre. Però, a veure, o sigui, vostès realment es creuen les barbaritats que estan dient? Vostès es creuen les barbaritats que estan dient? En aquest país, les ocupacions de primera i segona residència, que és, com dirien en castellà vostès, *allanamiento de morada*, que truques a la policia perquè evidentment estan entrant a casa teva i actua la policia, com vostès volen fer creure que demanes un tiquet de pizza i et toca un pis? Aquesta és la política de veritat del PP en matèria d'habitatge?

Mirin, és que el senyor Albiol, que vostès ara posen com el gran referent. Mirin, saben vostès quants pisos d'habitatge ha entregat el senyor Albiol per part de l'Ajuntament de Barcelona? Des que és alcalde, eh? Des que és alcalde. Vuit. Vuit pisos ha entregat el senyor Albiol. Vuit pisos en una ciutat que té el rècord de desnonaments. I clar, vostès diuen: no, el que cal fer és augmentar l'oferta. És a dir, vostès el que diuen és que cal construir molt. Cal construir. No aclareixen mai si és habitatge protegit o és habitatge al mercat lliure. Jo dedueixo que és del mercat lliure, però el senyor Feijóo ha dit que la seva gran proposta és que construïran un milió de d'habitatges. Ai, que no sigui com amb les pensions, que sigui una *mega trola*. I saben per què és una *mega trola*? Jo els ho explicaré, perquè és una gran mentida: perquè el senyor Feijóo va ser president de Galícia. Sí o no? Va ser president de Galícia, del 2009 al 2022. Per tant, uns anys. No, no va passar per allà. I saben qui té les competències exclusives en matèria d'habitatge? Les comunitats autònomes. Per tant, les tenia el senyor Feijóo. Saben vostès quants pisos d'habitatge protegit va fer la Xunta de Galicia amb Feijóo de president des del 2009 al 2022? S'ha de construir, eh? S'ha de construir moltíssim, s'ha de fer habitatge. Saben quants? Menys de sis-cents, menys de cinquanta l'any. La cara l'han de tenir de marbre. Vostès poden criticar el que vulguin de l'alcaldeessa Ada Colau, el que vulguin. Però mirin, jo els diré la veritat. El senyor Feijóo, del 2009 al 2022, menys de sis-cents habitatges. L'alcaldeessa Colau, amb vuit anys, de 7.500 a 15.000 habitatges, sent la competència de la Generalitat. I saben quants pisos feien els seus amiguets de Junts? Jo els ho explicaré. Aquell que va tenir temps de crear la NASA catalana, eh? (*Remor de veus.*) En aquest cas, el vicepresident Puigneró. Saben quants pisos d'habitatge protegit va acabar el senyor Puigneró? Zero, zero. Aquesta és la seva vergonya, la cara de

marbre que tenen. Vostès només menteixen. Menteixen cada dia per explicar que vostès volen fer habitatge protegit i quan governen no en fan mai.

El president

A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

La marquesa del PP, Cayetana Álvarez de Toledo, preguntava què estan disposats a sacrificar els treballadors: el benestar, les vacances, els festius, la vida. I va dir estrictament que no es tractava de retòrica. I parlava de sacrificis, dels nostres, és clar. Sacrificis dels treballadors d'anar malalts a treballar, com proposa Feijóo. Sacrificis dels treballadors de fer hores extres sense cobrar; a Catalunya, més de mig milió d'hores extra cada setmana que no es cobren. El sacrifici de les famílies, que els seus fills no puguin estudiar en català si van a la pública, perquè si et pagues la privada aprens cinc idiomes. Sacrifici de la gent de no poder tenir una casa i pagar mig sou de lloguer perquè no s'enfadin els amos. Els sacrificis, dels altres. La marquesa ho tenia claríssim. De la mateixa manera que els pisos i els preus no s'han de regular tret si són pel PP. Perquè *el ático de Ayuso*, uns 146 menys del preu de mercat. Aquí sí que valen les regulacions, quan són els mercats privats del capitalisme d'amiguets.

Vostès, per parlar de propietat, no estan gaire, perquè aquí el que més vulnera el dret a la propietat és la seva avarícia. Nosaltres no volem robar a ningú cap propietat legítima. Nosaltres el que volem és acabar amb què hi hagi rendistes que viuen del treball dels altres, perquè... Vostès creuen que és un ofici devorar la meitat del salari de deu, de vint, de trenta, de cinquanta famílies? Creuen que és un ofici mercadejar amb les cases de la gent? Creuen de veritat que dins de les coses que quan un neix i vol estudiar, diu «mira, jo vull ser fuster, jo vull ser advocat, jo voldria anar a l'espai», i l'altre és «jo vull acumular cent pisos i viure del treball dels altres». Al final del dia, l'únic que han fet les seves lleis és assegurar les seves dinasties. Perquè jo puc no compartir gran part de la política que s'ha fet en aquest Parlament, però al final del dia, Aznar pare va fer la llei de la *liberalización del suelo* i el fill d'Aznar és qui va treballar per Cerberus, un fons d'inversió d'aquests que després diuen que no volen

aquí. Per tant, l'únic que han fet ha sigut legalitzar el pillatge. L'únic que han fet és intentar instituir el dret a acumular pisos mentre la gent es treu la vida perquè no té una llar. I això no és un dret. El dret a la propietat existeix, sí, i té una funció social, sí. Però el dret a acumular no existeix. No existeix el dret a saquejar cada setmana els treballadors. No serveix de res que intentin disfressar d'ofici el pillatge i nosaltres no callarem davant el robatori sistemàtic del treball a cada família que està en aquesta situació. Som aquí per recordar i recordar-los que no representem els fons d'inversió, que representem el poble. Que al final del dia és la gent que va i vota.

I per cert, parlant de sacrificis. Diputada d'Aliança, si pot deixar un segon el telèfon i se'n pot recordar. És també el seu candidat per Barcelona el que parla de sacrificis. I ara aquí diuen que s'ha de construir. S'ha de construir més. On s'ha de construir? Pregunto.

(Veus de fons.) (Rialles.)

Me n'alegro. Felicitats!

El president

Si us plau, si us plau. Els diputats han de poder ser escoltats.

Laura Fernández Vega

On s'ha de construir? Fins on s'han de sacrificar? Perquè, segons vostès, els barcelonins han de viure al Baix Llobregat i els Vallesos. On han de viure la gent que viu al Baix Llobregat i els Vallesos? On s'ha de construir? Fins on s'han de desplaçar? Perquè la Rambla de Catalunya no és un lloc on puguin viure barcelonins? Que hi ha zones determinades que han de reservar per a qui? Perquè resulta que quan ve un immigrant a treballar, no els sembla bé, però resulta que quan venen gent aquí amb la VISA d'or els sembla perfecte. Digui'ns quins sacrificis. Perquè al final del dia a mi em sembla que no són tan diferents dels de la marquesa del PP.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia de nou, diputades, diputats. Bé, el Partit Popular ens presenta una moció que el seu títol és: la defensa de la propietat privada. I això no és una afirmació feta ingènuament, perquè el Partit Popular insisteix a presentar els socialistes com si estiguéssim en contra de la propietat privada. I la propietat privada és un dret reconegut constitucionalment i nosaltres el respectem i el defensem, com toca. El que no acceptem és que vulguin convertir la defensa de la propietat privada en un monopoli polític, com si només vostès poguessin defensar els propietaris. Això és el que els interessa, pensar que només vostès poden defensar els propietaris.

Defensar la propietat privada no és incompatible amb defensar el dret a l'habitatge. No és incompatible amb construir habitatge protegit. No és incompatible amb regular el mercat del lloguer. I no és incompatible en combatre l'especulació, defensar la propietat privada. Vostès –bé, no només vostès, hi ha més grups– volen convertir aquesta qüestió en una qüestió ideològica per enfrontar-nos. I nosaltres no confonem el dret a la propietat amb el dret a especular sense límits. La nostra obligació, diputats, és garantir que l'habitatge sigui un bé al servei de les persones i no únicament una oportunitat de negoci.

Miri, els ho diré ben clar. Teatre. Els tres, teatre. Teatre és el que va fer en la seva interpel·lació la diputada Roldán. Xarrameca, diputada Roldán. Ja li va dir la consellera en la seva resposta. Xerrameca. I amb algun llenguatge –també li dic avui– una mica impropï d'aquesta seu parlamentària. Avui els seus dos companys no s'han quedat enrere. També han demostrat quin llenguatge son capaços d'utilitzar. Jo, el que veig és que se'ls està fent molt llarg això de competir amb VOX, eh? I ara queden poques setmanes i aquesta competició es farà llarga i han de córrer molt.

Bé, analitzem les propostes que aporten i ens trobem amb una paradoxa: moltes de les mesures que el PP proposa són precisament mesures que el Govern de la Generalitat ja està impulsant. I això ens porta a fer-nos una pregunta que espero que després em contestin. Què aporta de nou aquesta moció? Si la majoria de mesures que vostès proposen, fer més habitatge, més rehabilitar... Què aporta de nou això? Estem parlant de qüestions que ja estan al centre de l'agenda de govern i iniciatives

que estem impulsant des del nostre grup parlamentari. Ampliar parc, ho dèiem, mobilitzar sòl, simplificar tràmits. Totes aquestes qüestions el Govern ja les té a sobre de la taula i hi està treballant. Per tant, si coincideixen amb aquests objectius, quina és la novetat d'allò que ja forma part de l'acció del Govern? Quina és aquesta novetat? Que faran els cinquanta mil habitatges en una nit? És aquesta la novetat, com estan fent en les comunitats on governen? En una nit, cinquanta mil habitatges, perquè anem molt tard?

La qüestió, diputats del PP, no és qui reclama més habitatge sobre el paper, sinó qui posa les condicions perquè realment es construeixin i com una mesura estructural. I aquí és on hem de parlar. En què està contribuint el Partit Popular de Catalunya en tot això? Ja els ho dic jo ara: no està contribuint a crear confiança perquè aquestes possibilitats puguin tirar endavant amb tot el que aporten. I allà on governen tampoc ho estan fent.

Veig avui, diputats, que el tema de l'amor del Partit Socialista els ha tocat molt fort (*Rialles.*). Estem encantats que els agradi, encantats. I també els dic una altra cosa: molt orgullosos de ser socialistes, diputats del PP.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, diputada Candela, li passaré els discursos

Fitxer 055_3PLE7

abans de publicar-los aquí perquè pugui donar la seva aprovació. Vostè diu que no ens agrada l'amor. Sí, però no pagat amb diners públics, com a molts membres del Partit Socialista. (*Alguns aplaudiments.*)

Deia el diputat dels Comuns que... Evidentment jo no li diré on han de fer vacances, són vostès –són vostès– els que diuen que els demés no han de viatjar i que no s'ha

de fomentar el turisme, però després se'n van a restaurants de tres-cents euros la nit
(*alguns aplaudiments*)

El president

Silenci, senyor Cid.

Cristian Escribano Ramírez

Senyor diputat –senyor diputat–, és la seva hipocresia el que cal desemascarar.
President, si us plau.

El president

Senyor Cid, el diputat ha de poder ser escoltat.

Cristian Escribano Ramírez

Igual que vostè pot dir als demés que no viatgin, jo li puc dir que vostè és un hipòcrita, perquè després vostès viatgen i se'n van a hotels que costen el que vostè vulgui, però espero que s'hagi canviat de mòbil des dels vint anys i que no continuï amb el que li va regalar la seva mare.

Però, a veure, però és d'una gran desconexió no saber el que passa als barris i dir que això del tiquet de la pizza... Miri, si amb aquest tiquet s'acrediten les quaranta-vuit hores dins la «vivenda», els Mossos no poden desocupar-la, senyor Cid, i això és una evidència que sabem totes les persones que tenim connexió real amb els barris. No vostè que aquests barris els trepitja ben poquet.

La diputada de la CUP. Miri, senyora, Salellas, desenes de pisos; la senyora Reguant amb una immobiliària; la senyora Sabater, la candidata a Badalona, vuit pisos. Sap què és el que vol el meu grup? Que qualsevol ciutadà de Catalunya pugui viure igual de bé que qualsevol diputat de la CUP? (*Alguns aplaudiments.*) Això és l'únic que vol el meu grup, l'únic. A veure si podem fer que els ciutadans de Catalunya visquin igual de bé que molts dels seus diputats.

Però bé, miri, senyora Candela, i amb això ja acabo, vostè m'ha preguntat què és això de nou que porta aquesta moció? I és molt senzill, que d'aquí a trenta dies podrem aplicar-ho des del Govern d'Espanya. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

M'adreço al conjunt de la cambra. Aquest torn és un torn per posicionar-se sobre les esmenes, no és un torn de rèplica, sobre tot és un torn per posicionar-se sobre les esmenes i encara no sabem en quin sentit es mou vostè. Em sembla que aniria bé de cara a donar elements perquè els diputats i diputades poguessin votar.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures

302-00302/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. No, perdonin, no. El setzè punt de l'ordre del dia... dic: «sí que anem ràpid, sí que anem ràpid».

La moció del dia d'avui. El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Sort que som amics, eh? Bé, diputades, diputats. M'hagués agradat que hi hagués el conseller, però els hi he de dir que se m'acaba d'excusar per un missatge que té una emergència i que per això no pot ser aquí. Per tant, doncs, som-hi.

Fa quinze dies, en la interpel·lació, vam parlar del present, no pas del futur, i d'una realitat present que cada any és més evident, Catalunya és un país longeu i cada vegada hi ha més persones que necessiten una resposta integrada dels serveis socials i sanitaris.

Quan una persona gran viu amb una malaltia crònica, té dificultats per moure's i necessita suport per continuar a casa, no té dos problemes separats, un de sanitari i

un de social, és una persona amb unes necessitats que requereixen una resposta conjunta.

I, en canvi, massa sovint el que es troba és amb tràmits duplicats, amb serveis que no comparteixen informació, amb demores, amb famílies obligades a coordinar un sistema que funciona tard i malament. Sigui una persona gran, una persona amb discapacitat intel·lectual, amb pluridiscapacitat o una persona amb problemes de salut mental, per posar quatre exemples.

A la interpel·lació ja vam recordar que l'atenció integrada dona resultats on s'ha pogut desplegar. Les dades sobre persones amb cronicitat complexa i avançada mostren menys ingressos, menys reingressos hospitalaris i més dies a casa. I experiències com el pla CURA apunten que es pot reduir molt el temps d'accés a una resposta.

Però per a això necessiten que els professionals treballin plegats, comparteixin informació, pla d'atenció i les persones disposin d'un professional de referència. Però no podem demanar als professionals que sostinguin el model amb el seu compromís personal ni que cada territori s'espavili amb els pocs recursos que té.

Per això, el Parlament va aprovar la Llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya. La Llei fixa una eina de país, amb governança compartida, planificació, pressupost, coordinació territorial i participació, però també fixa terminis. Els estatuts s'havien d'aprovar abans de sis mesos, l'agència havia d'entrar en funcionament al cap d'un any amb el pla estratègic aprovat i en dos anys els sistemes informàtics havien de ser compartits.

Com que a part d'això no s'ha complert i la resta va en camí de no complir-se, vam presentar la interpel·lació. I la moció que avui presentem té quatre punts molt clars, amb les esmenes, n'hem incorporat dos més.

Primer, constatar que el Govern no ha aprovat els estatuts dins del termini fixat per la Llei. La disposició final quarta establí un termini de sis mesos, maig del 26, som a octubre del 26. No estan aprovats. No és una interpretació política, és un termini legal ja vençut.

Segon, constatar que les previsions anunciades pel Govern situen la creació de l'agència durant el 2027 i, per tant, no s'ajusten al termini legal d'entrada en

funcionament. La llei diu que l'agència ha d'entrar en funcionament en un any amb el pla estratègic aprovat, disposició addicional primera. Aquest termini acaba el 29 de novembre del 26. El Grup Socialista i el conseller fa quinze dies van deixar ben clar que la seva idea era desplegar-la i implantar-la durant el 2027, òbviament, incomplint la llei. Per tant, constatar aquestes dues evidències.

Tercer, instar el Govern a aprova immediatament els estatuts i garantir que l'agència entri en funcionament el 29 de novembre. I no n'hi ha prou amb aprovar un decret o en fer un anunci, cal que l'agència tingui el pla estratègic aprovat –disposició addicional primera–, els òrgans de govern –article 11–, personal i consignacions pressupostàries adequades i suficients –article 20 i 22–, i instruments tecnològics –article 10.

Per cert, tot i que el conseller no ho va citar, al debat de política general això ja es va aprovar. Es van aprovar dos PR sobre el desplegament de l'agència, una del PSC on deia que s'havia d'aprovar el 27 –64 vots a favor, PSC, ERC i Aliança–, però també una de Junts, on instava a complir la llei i, per tant, començar el 29 de novembre i aprovar els estatuts –109 vots a favor, Junts, PSC, ERC, Comuns, CUP i Aliança. 109 davant de 64, el vuitanta-u per cent dels vots.

I quart, instar el Govern a presentar al Parlament, abans del 29 de novembre, el calendari i el mapa de desplegament territorial. Saber quines experiències estan consolidades, quins territoris encara no disposen de projectes o dispositius d'atenció integrada i quines actuacions es faran per garantir aquest desplegament equitatiu a tota Catalunya.

I que aquesta planificació, com diu la llei, prioritzi l'atenció domiciliària i comunitària de les persones amb més necessitats, amb suport a les seves famílies i a les persones cuidadores.

La llei ja preveu que el pla estratègic concreti els mecanismes de planificació i de desplegament territorial i que s'elabori un pla d'harmonització de les àrees de prestació social i sanitària –article 7.1 i 19.5.

Si les experiències no arriben a tota Catalunya, no és equitativa l'atenció social i sanitària que li donem a la nostra gent, i això no ho podem permetre. Per això

necessitem saber el calendari concret i com s'evitarà que el lloc on visqui una persona determini la resposta pública que rep.

El Parlament ja ha fet la seva feina, ha aprovat la llei, amb un ampli suport, que fixa terminis. Els professionals hi són, els coneixements hi són, les experiències demostren que es pot fer millor. Ara cal que el Govern compleixi la llei, aprovi els estatuts, posi en funcionament l'agència i expliqui com arribarà l'atenció integrada a tots els territoris.

El que demana aquesta moció és això, que el Govern compleixi una llei aprovada pel Parlament. Ras i curt. Perquè l'atenció integrada no pot ser un privilegi ni una prova pilot permanent, ha de ser una política pública i una realitat per a totes les persones, visquin on visquin. I a la rèplica, ja em posicionaré sobre les esmenes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha hagut tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Fàbrega. També lamentar que el conseller no ens pugui acompanyar, perquè, per part nostra, més enllà de valorar de manera positiva aquesta moció que presenta el senyor Fàbrega, que és molt clara, molt curta, molt evident, en la qual compartim el diagnòstic, les conclusions i els mandats que es traslladen, sí que haguéssim aprofitat, i haurem d'aprofitar-ho sense la presència del conseller, per traslladar algunes preocupacions que es deriven tant de les respostes que el conseller li va donar al senyor Fàbrega en el desplegament de la política d'atenció integrada, en la creació de l'agència, etcètera, com també d'algunes informacions que el nostre grup parlamentari té, no?

Amb la sensació –amb la sensació– que l'impuls que l'aprovació de la llei havia de donar a l'efectiu desplegament d'aquesta política no s'està produint. I els hi posaré

alguns exemples. El més manifest és el que motiva aquesta moció del senyor Fàbrega, que és l'aprovació dels estatuts de l'agència.

De fet, els primers esborranys de l'estatut de l'agència ja es van encarregar en l'anterior legislatura i, de fet, els estatuts de l'agència, en la seva fase d'esborrany, ja estaven enllestits quan va haver-hi el canvi de Govern, li puc dir amb coneixement de causa, senyora Jaurrieta.

Una altra cosa és que després aquests estatuts s'hagin d'adaptar i hagi de tenir el procediment intern que toqui, però el text articulat ja estava, perquè es va encarregar a un proveïdor extern que va fer la seva feina, no?

Però, per exemple, no?, ens arriben informacions de que el Govern ha decidit que el projecte Siscu, d'innovació de cures, que en el Departament de Drets Socials havia de desenvolupar amb la Fundació TIC Salut i Social, està cancel·lat. Amb la qual cosa el Govern perdrà uns quants milions dels fons Next Generation per introduir innovació en les cures. I amb la sensació que, en lloc d'apostar per la integració de les polítiques de tecnologia, salut i social a través de la Fundació TIC Salut i Social, el Departament de Drets Socials s'està tornant a replegar en ell mateix.

Ja no dic una qüestió que el nostre Govern va deixar mal resolta, però que dos anys després l'actual Govern tampoc ha pogut resoldre, que és el finançament dels ajuntaments i els consells comarcals que van desplegar els plans pilots de l'atenció integrada, Vic i Osona, Manresa, Amposta. No està resolta aquesta qüestió. I, per tant, home, notem a faltar empenta, convicció del Departament de Drets Socials i Inclusió en l'objectiu de l'atenció integrada.

Sempre hi ha hagut el risc, des de l'àmbit social, de veure l'atenció integrada com una fagocitació d'un departament més sòlid, més potent, amb més muscle, més pressupost. De fet, en la resposta al senyor Fàbrega del conseller, aquest argument va aparèixer. I aquest és un plantejament equivocat. O sigui, la millor resposta als reptes que tenen les polítiques socials que gestiona el Departament de Drets Socials és l'acció integrada amb el Departament de Salut.

Salut li suma a les polítiques de serveis socials, no Salut fagocita els serveis socials. Entre altra cosa, perquè el món dels serveis socials aporta l'expertesa, el

coneixement, l'arrelament, l'especialització, que Salut, en l'atenció a les persones, per la seva pròpia característica, no pot tenir. Per tant, traslladar-li al Govern que és imprescindible recuperar l'impuls en el desplegament de l'atenció integrada.

Les esmenes que hem plantejat des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya van en tres línies –i agrair que dues d'elles hagin sigut acceptades pel Grup Parlamentari de Junts. Una posa l'accent en la necessitat de la governança territorial. Sense una bona governança territorial, aquesta política fracassarà.

Dos, la necessitat d'una memòria econòmica que acompanyi l'aprovació dels estatuts de l'agència. I tres, la posada en marxa d'un pla pilot en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual i de la pluridiscapacitat.

Perquè si bé és cert que en l'àmbit de l'atenció a les persones grans, en general, jo crec que tenim doctrina, tenim pràctiques i tenim idees el conjunt dels involucrats en aquestes polítiques, en aquest àmbit tan específic de la discapacitat intel·lectual i de la pluridiscapacitat no hi ha idees, no hi ha doctrina i no hi ha propostes. I hauríem de començar a enllestir la feina. La posada en marxa d'un pla pilot en aquest àmbit ens sembla que és imprescindible. Ho hem fet amb gent gran, ho hauríem de fer també en l'àmbit de la discapacitat.

En qualsevol cas, senyor Fàbrega, tindrà el suport del nostre grup parlamentari en aquesta votació.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Fitxer 8

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Molt bon dia. Diputades, diputats. I, en primer lloc, com s'ha dit, vull excusar el conseller Moreno, que avui no pot estar aquí perquè ha hagut d'atendre una emergència. Bé, avui Junts ens presenta una moció sobre l'Agència

d'Atenció Integrada Social i Sanitària i jo, com a ponent relatora que vaig ser de la llei, vaig poder constatar, amb molta satisfacció, que era una iniciativa conjunta. Perquè va ser un projecte de llei que va entrar pel govern del president Salvador Illa, que recuperava un projecte de llei del govern del president Aragonès. A més, ja es va dir que Junts, també des de l'oposició, va presentar una proposició de llei, i també les esmenes de Comuns i del PP van configurar la llei que coneixem.

Per tant, l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària és fruit del consens. Només dos grups d'aquesta cambra van votar-hi en el seu moment en contra. I avui, amb aquesta moció, Junts, vostès, no busquen avançar en l'atenció integrada social i sanitària de les persones, sinó desmarcar-se d'aquesta feina conjunta. I, personalment, sap greu. I dic això perquè anticipen i parlen que d'aquí a un mes i mig no es crearà l'Agència d'Atenció Integrada.

Mirin, vostès han governat Catalunya trenta-quatre anys des de les primeres eleccions de l'any 1980. Per tant, la configuració actual dels dos departaments, que ha costat molt que es parlessin conjuntament, és fruit del seu llegat. I, per tant, aquesta agència el que fa és donar un pas endavant en això i atendre la complexitat de forma integrada, social i sanitària, perquè la persona que sigui atesa, en comptes de parlar amb vint serveis, parli només amb un sol professional, perquè tingui només un únic pla d'intervenció i perquè estigui més temps a domicili. L'agència és la culminació del que hi ha avui en el territori.

I per això vam plantejar quatre esmenes. Una, incorporar el pla CURA. El pla CURA és una prova pilot que s'ha fet a Osona i que ha reduït la valoració de dependència de 400 dies a menys de 60 dies, que això s'està fent en els centres de salut integral de referència impulsat pel grup CAIROS. O incorporar l'experiència del pacient. Hi ha unes referències molt sòlides que ens parlen que l'experiència del pacient s'associa amb eficàcia clínica i amb seguretat del pacient. O també identificar la participació dels ens locals. Per què? Perquè la proximitat ho és tot. O també suggeríem d'incorporar el pla d'harmonització territorial per reduir les desigualtats territorials. A totes les esmenes ens han dit que no.

I efectivament, senyor Fàbrega, vostè ho recordava, que al debat de política general es va aprovar un punt –que, per cert, es van quedar sols votant que no amb VOX–

que deia consolidar durant el 2027 la implantació del nou model d'atenció integrada a totes les regions sanitàries i avançar en l'harmonització progressiva de les condicions laborals dels professionals del sistema públic. Per tant, vostès tenen por de vostès mateixos? Fent memòria, vostès el 2014 van desfer i extingir l'Agència de Salut Pública de Catalunya, que s'havia creat el 2009 pel tripartit. I el conseller Moreno l'hi recordava l'altre dia. La cobertura de l'atenció integrada ha passat en aquest temps de l'atenció de 400.000 persones a un milió i mig de persones, el vint-i-cinc per cent de la població de Catalunya.

S'ha millorat el contracte programa de serveis socials d'atenció domiciliària, que amb el nou conveni passen de cobrar vint-i-un euros l'hora a cobrar trenta euros l'hora. O hi ha també la implementació del sistema en les residències de gent gran i en els equips bàsics, que és del noranta-set per cent de la població i de les residències. Per tant, està pràcticament ja totalment estès. I ahir sortia la notícia que Catalunya ha liderat totes les comunitats autònomes de reducció de les llistes d'espera per accedir als recursos de la dependència, amb prop de 5.000 persones. I també, ho recordàvem l'altre dia, en salut mental també s'ha reduït l'atenció de la primera visita. En adults, dels cinquanta-tres dies als trenta-sis i, de joves, dels seixanta-quatre als quaranta.

Per tant, cap «arreplegament», senyor Campuzano. S'està treballant en millorar l'atenció i també en els estatuts de l'Agència, que –com pot comprendre– és fruit de la nova llei, no dels que van encarregar en el mandat anterior, sinó fruit de la llei aprovada no fa ni un any. I que, per tant, s'està treballant en les derivades que vol dir crear una nova agència. Sistemes informàtics compartits, el personal, la cobertura legal, per fer-ho ben aviat una realitat. Per això ens abstindrem en la seva moció.

Estem davant d'un instrument sense precedents, a Catalunya, a Espanya, i amb molt pocs referents dins d'Europa. Per tant, és una proposta pionera, que permetrà fer front als reptes que tenim sobre la taula: la longevitat, la cronicitat i la dependència. Per tant, tenim un bon port com a destinació. Ens ajuda a no perdre el rumb enmig de la marea.

Moltes gràcies.

El president

Les darreres esmenes presentades són del Grup Parlamentari Mixt. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

No ens han acceptat cap de les esmenes, com ja fan habitualment. Però avui sí que veig que tenen una frase o un mantra que repeteixen constantment. Bé, el senyor Fàbrega no l'ha repetit de moment. Avui ens repeteixen constantment que vostès són els del mig. Del mig? De quin mig? Del govern de la crossa, del govern que sempre està davant?

El que avui debatrem és una qüestió que s'ha convertit reiteradament en la distància entre allò que s'aprova en aquest Parlament i el que el Govern executa. La Llei 10/2025, de 26 de novembre, va establir la creació de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya, que havia de millorar la coordinació entre administracions i garantir una atenció més eficient i humana a les persones que necessiten cures. Aquesta mateixa llei establia que els estatuts de l'Agència s'havien d'aprovar abans del 29 de novembre, i el Govern ajorna aquesta aprovació i la seva consolidació durant l'any 2027 sense concretar data.

No compleixen el termini. Les lleis no són recomanacions i els terminis legals no són orientatius. Quan s'aprova una llei al Parlament de Catalunya, no la pot ajornar el Govern quan li convingui. Seria un error reduir aquest debat a una discussió sobre terminis administratius, estatuts o estructures orgàniques. La situació de milers de persones amb discapacitat que necessiten assistència continuada, malalts crònics, amb atenció pal·liativa i la responsabilitat dels familiars que ho pateixen ho requereixen d'immediat.

Durant dècades, bona part del sistema de cures s'ha sostingut gràcies a l'esforç silencios dels familiars, que han hagut de renunciar a bona part del seu temps i de la seva pròpia vida. Persones que no necessiten grans discursos institucionals per entendre el que significa la responsabilitat, el compromís i la solidaritat. Aquest esforç mereix reconeixement, però sobretot mereix suport. No es pot permetre que els familiars hagin de convertir-se en gestors, infermers, cuidadors o treballadors socials. Aliança Catalana volem facilitar-los la vida complint la llei, avançant cap a una atenció

integrada, domiciliària, comunitària i centrada en la persona; no en el sistema i en les seves disfuncions.

Aquesta moció verifica de nou la incapacitat crònica de l'actual govern, la mateixa que van tenir vostès mentre van governar. Aquest és el govern dels anuncis, dels plans estratègics, de les fotografies institucionals i de les declaracions solemnes. Els que reglamenten sense posar els mitjans i que no ho executen posteriorment. Només parlen del que s'ha de fer, però no ho fan. Presenten com a gran avenç l'aprovació d'aquesta llei, però no tenen en compte els terminis, i és prou necessari i urgent que els compleixin. No és una formalitat; és sensibilitat social.

A Junts els hi diem que reclamar el compliment de les lleis també exigeix autocrítica. Que ningú interpreti el nostre suport a aquesta moció com un aval a la seva trajectòria política. Seria convenient que recordin la manca de desplegament normatiu, els incompliments de terminis i les promeses que no es van materialitzar en els seus mandats. I no es poden presentar com si acabessin de descobrir la sopa d'all. Part d'aquestes deficiències s'arrossequen des dels seus governs. Les responsabilitats polítiques comencen assumint les pròpies.

Aliança Catalana els hi donarem suport, perquè considerem que el que reclamen és necessari, urgent i, sobretot, jurídicament exigible. Però volem deixar clar que el nostre vot favorable no representa cap confiança cap al govern socialista ni cap reconeixement a la gestió que van fer vostès durant els anys dels seus governs, com ja els hi hem dit. Uns vàreu tenir temps de sobres per corregir els problemes i els altres prometeu bona gestió. Les mentides tenen les potes molt curtes i els incompliments s'acumulen. Desmenteixen la seva pròpia promesa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Diputat Fàbrega. Vostè ja ho ha explicat molt bé. El mes de novembre de l'any passat es va aprovar la llei que creava l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària. Una d'aquestes lleis que moltes vegades es qualifiquen de molt tècniques però, que un cop aprovades, *ojo*, perquè afecten de manera molt directa els ciutadans.

Tots vostès saben que nosaltres, el Partit Popular, ens vam abstenir. No reproduiré – perquè és obvi que no tinc temps– els dos debats en plenari, però sí que vull fer algunes consideracions que penso que són importants. Nosaltres compartíem i compartim els objectius a aconseguir. Centrant les actuacions en els usuaris, en els pacients, no com a simples perceptors de serveis, sinó com a subjectes de drets. Connectant allò que sempre s'ha dit que és el sector salut, dedicat a curar, i el sector social, dedicat a cuidar. I és necessari que en tot aquest procés assistencial existeixi una continuïtat.

Quines van ser les línies vermelles per no donar suport a l'Agència Integrada? La primera, la decisió salomònica de repartir-se l'Agència entre Salut i Drets Socials. Pensem que és important l'estabilitat en els projectes que s'han de posar en marxa. És clar, finalment, vostès van arribar a un acord on el govern decidirà –cosa que no ha fet, per cert– on s'adscriu aquesta agència. O sigui que podem tornar a l'alternança entre drets socials i salut o *vete a saber dónde la van a adscribir*. Segon motiu, el Grup Popular no estàvem disposats a donar suport a la creació d'un nou organisme de l'Administració de la Generalitat que es convertís en un nou *chiringuito* on col·locar amics i coneguts. I per això demanàvem que el personal de l'Agència formés part de l'actual plantilla de les dues conselleries. Justament el que cal és racionalitzar l'administració pública i no engreixar-la amb més estructura.

Mirin, tots els governs de la Generalitat han estat especialistes a crear agències, observatoris que no observen res, falses ambaixades. Per no parlar dels consells assessors, els pactes, les estratègies i, és clar, de les taules dels pactes i de les estratègies. I saben el que passa *cuando uno pisa la calle*? Que tot això no serveix de res, perquè les deficiències i les mancances, tant en sanitat com en serveis socials, no han parat de multiplicar-se. I és obvi, senyories, que falta molt més que la creació d'una agència per arreglar els problemes que patim els catalans: les eternes llistes

d'espera, tant a salut com socials; el dèficit de professionals; la sobresaturació de feina.

I el Govern no ha posat en marxa l'Agència, però és que tampoc ha millorat la gestió del dia a dia dels catalans. Les famílies i la pròpia persona que necessita ajuda fan el que poden per resoldre una situació que l'administració pública no resol. I no tinc temps d'entrar en un ball de xifres i de donar masses dades, però només n'hi donaré dues. I ja que li va respondre el conseller de Drets Socials, seran referides a dependència. 2024, el procés complet de dependència trigava una mitjana de 258 dies. Abril 2026, la mitjana de dies és de 340. No tan sols no s'ha reduït, ja no dic a la meitat, que és al que es va comprometre el president Illa. No s'ha reduït ni un sol dia. Ni un sol dia. I no han parat de vendre que apliquen mesures i que hi inverteixen diners. On estan aquests diners? De què ha servit?

És clar, vostè em dirà, algun de vostès: el nombre de persones que sol·liciten prestacions no ha parat de créixer. I és cert. Però, escoltin, quants anys fa que estem parlant de l'envelliment de la població, de la cronicitat, de la longevitat? No es tracta de res de nou. No és nou això. I un breu

Fitxer 9

apunt, breu, però molt important. Ja veurem què passa amb el xec en blanc que han estat les regulacions d'immigració massives, perquè és que és obvi que afectarà negativament als serveis públics. Això ha estat una irresponsabilitat que, malauradament, pagarem entre tots.

I, mirin, el govern Illa/Pedro Sánchez, *monta tanto, tanto, monta, monta tanto* han estat més preocupats en satisfer els deliris independentistes per mantenir-se en el poder que en gestionar les ajudes a la dependència o el dia a dia dels catalans. Però també he de dir-li, diputat Fàbrega, diputats de Junts, que no poden inhibir-se de la situació actual i fer veure que no va amb vostès, *que ustedes no tienen nada que ver con esto*. Vostès han governat la Generalitat com a Junts pel Sí, com a Convergència, com a Junts per Catalunya amb Esquerra Republicana. O sigui que responsabilitat hi

tenen, i molta, a la gestió de la dependència, discapacitat, les residències de gent gran o en la sanitat. Fer autocrítica, a vegades, és un bon exercici de responsabilitat.

I acabo ja, senyor president. Els catalans patim la pressió fiscal més alta d'Espanya per les polítiques equivocades de la Generalitat, incapaç d'exercir les seves competències. I, per contra, tenim uns serveis públics de baixa qualitat. Prioritzin, prioritzin i podran donar resposta a les necessitats reals dels catalans.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Hoy Jack está ingresado en la UCI del Hospital Juan XXIII de Tarragona. Jack es ese niño de nueve años, enfermo de ELA, del que he hablado en decenas de ocasiones solicitado ayudas para él y para su madre por activa, pasiva, en público y en privado. No he conseguido nada. Voy a contares un poco de esta historia.

Raquel y su hijo Jack, de nueve años, con ELA, tenían una ayuda de 1.500 euros al mes, y, por un error administrativo del departamento socialista de Derechos Sociales, se quedaron con 800 euros al mes. Error que, por supuesto, no han subsanado.

En este punto, recordemos que cuando el Departamento de Derechos Sociales se equivoca y paga de más a MENAs y a exMENAs, les condona la deuda, no les hace devolverla. Pero cuando se equivoca con un español, de entrada, se suele equivocar al revés, pagando de menos, que es lo que ha pasado con Raquel, y, luego, encima, para colmo, si se quejan, les castigan con burocracia excesiva, un maltrato administrativo claro y negativas en las ayudas, porque las ayudas sociales, en Cataluña, tienen nombres y apellidos extranjeros.

Como comprendan, con 800 euros al mes, Raquel no puede hacer frente ni al alquiler, ni la comida, pañales de su hijo, porque la Administración pública no lo cubre todo, incluso muchísima medicación para Jack que no cubre la Generalitat. Así que se va

a tener que ir del piso donde está ahora mismo viviendo sin saber dónde van a meterse.

Hace más de un mes, Jack entró en el hospital para una cirugía sencilla, una gastrostomía percutánea, porque ya no admite alimentos por la boca. Ya saben cómo va esto de la ELA, ¿no? No salió bien, y se han ido sumando un cúmulo de complicaciones, una tras otra, y está actualmente ingresado en la UCI.

Su madre Raquel está desesperada. Pues bien, Raquel, este mes, mientras tenía su hijo en la UCI, ha tenido que seguir la yincana de trámites de la Administración socialista para poder conservar las ayudas y tener alguna ayuda más. Una Administración socialista que no ha hecho más que marearla, de ventanilla en ventanilla, para luego darle largas.

Para Raquel y para Jack no hay ayuda de la ELA. El consejero mintió ayer, otra vez. Pero es que tampoco hay pisos de protección oficial del Ayuntamiento socialista de Tarragona. Todos sabemos que para los españoles no hay casi pisos de protección oficial.

Y, fíjense, todo esto está ocurriendo en una España con récord de recaudación de impuestos socialistas, impuestos que ahogan a los españoles, ya ni qué decir cómo están los catalanes. Un buen pellizco que sale del bolsillo de todos los españoles, fruto de mucho esfuerzo y de mucho trabajo, y que, en vez de dedicarlos a servicios públicos, los socialistas lo dedican a pagar sus fiestas en el Ramsés o en el Parador de Teruel, o a pagar narcotraficantes para eliminar jueces o todos sus vicios, que todos sabemos ya de qué pie coge a los socialistas, ¿no?

El caso es que Junts reclama, y leo literalmente: «Una estructura orgánica, central y territorial y órganos de gobierno para la agencia integrada social y sanitaria», traducido del polítiqués, estos son cargos y más cargos que se traducen en soldados y más soldados.

Lo que hoy está reclamando Junts es el pedazo de pastel de la extorsión fiscal a la que la Generalitat de Cataluña somete a los catalanes. Millones y millones de euros dedicados a poner en marcha esta agencia, millones en proyectos y millones en

sueldos en altos cargos para justificar la colaboración entre dos consejerías. Ojo, dos consejerías del mismo gobierno.

Miren, sello de VOX siempre ha sido la ventanilla única, y hemos apostado siempre por reducir la burocracia administrativa, pero, para esto, hace falta solamente un responsable, no una agencia mastodóntica de la Generalitat. Y esos 4, 44 o 444 millones que acabará costando esta agencia deberían dedicarse directamente a todas las Raqueles y a todos los Jacks que están ahí fuera viviendo en la más absoluta indigencia.

Más de 9.200 catalanes dependientes mueren cada año aquí, en Cataluña, sin una mísera ayuda, eso sí, después de dar más vueltas que una peonza para recoger las migajas que le deja la inmigración.

Y termino, señor presidente. Lo que más nos pesa en VOX y a mí, personalmente, es que desde este atril no voy a ayudar a nadie, no voy a ayudar ni a Jack, ni a Raquel ni a absolutamente a nadie. Mientras ustedes estén gobernando, señores socialistas, con la ayuda de Junts, los españoles seguirán muriendo sin casa, sin ayudas, en la más absoluta pobreza o en accidentes de trenes. Dios dirá. Así que, para que no se le olvide, esto, señores, se llama Gobierno del PSOE.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Jo volia començar fent una miqueta de memòria, i recordant que les primeres grans regularitzacions massives de persones immigrants en aquest país es van fer l'any 2000 i 2001, que es van regularitzar mig milió de persones amb el Govern del president Aznar.

En aquell moment, els arguments que es van fer servir va ser ordenar el flux migratori, evitar l'economia submergida i que més persones cotitzin i paguin impostos. Per què aquells arguments ara no són vàlids? En aquell moment sí; ara no són vàlids. Ves que no sigui que el problema en la precarietat i en la incapacitat dels serveis públics

de donar resposta a la gent com cal siguin les retallades que va fer el Govern del PP i de Junts per Catalunya a Catalunya i no el fet que hi hagin més persones pagant impostos i cotitzant a la Seguretat Social. Ves que no sigui per això.

I entrant des de ja la moció, nosaltres, els dels Comuns, donarem suport a aquesta moció perquè entenem la necessitat de desplegar l'atenció integrada, social i sanitària i posar en funcionament l'agència amb els recursos necessaris. Ja fa temps suficient que es va aprovar aquesta llei, i tornem a veure, una altra vegada, com el Govern de l'agilitat el que fa és tot menys agilitat quan ha de desplegar les lleis que s'han aprovat. Però nosaltres aquí, a banda de donar suport a aquesta moció, sí que volem centrar el debat en també com ha de canviar aquesta integració la vida de les persones, perquè el seu èxit s'haurà de mesurar en l'atenció que rep una persona gran a casa seva, en l'acompanyament d'una persona amb problemes de salut mental o en la resposta que oferim a algú que viu al carrer.

I aquest és el compromís que hem d'exigir al Govern.

La llei estableix uns terminis, i el Govern els ha de complir. Compartim l'exigència d'aprovar els estatuts i de posar en funcionament l'agència amb el pla estratègic aprovat.

Ara bé, el Govern també té la responsabilitat d'impulsar des d'ara els canvis en els serveis. La coordinació dels equips, la continuïtat de l'atenció i l'acompanyament de les persones no poden quedar pendents de completar l'estructura administrativa.

Fa anys que ja tenim experiències d'atenció integrada. Hi ha coneixement acumulat, hi ha professionals compromesos, hi han projectes que demostren que es pot fer millor. Cal reconèixer aquesta feina i aprofitar-la.

Però, al final, una successió d'experiències pilot per [#10:22 valorar] les que siguin no són la resposta al conjunt del país. Per tant, cal passar d'aquests projectes a convertir-los en una pràctica habitual, sostinguda i amb recursos. El dret a rebre una atenció adequada ha d'estar garantit, visquis on visquis. I aquí tornem al tema de l'equitat territorial, que més d'una vegada ens trobem en el desplegament de les lleis. No existeix equitat territorial a Catalunya en l'accés a determinats serveis i drets.

O, per exemple, volem posar un exemple que considerem imprescindible, que és l'atenció a les persones sense llar. Una persona que viu al carrer pot necessitar alhora atenció mèdica, suport de salut mental, atenció a les addiccions, acompanyament social i, evidentment, accés a un habitatge. Cada situació és diferent i requereix una resposta adaptada.

Quan aquestes necessitats s'atenen des de circuits separats, és la persona la que ha de sostenir tota la complexitat del sistema: anar a veure a quina finestra ha de presentar segons què, i explicar una vegada i una altra la seva situació; desplaçar-se entre servei; complir requisits; demanar cites; intentar sobreviure al carrer, i moltes vegades trobant-se que la cita només pot ser virtual i que si no l'has demanat, no hi ha ningú que t'atengui.

L'Administració és qui ha d'assumir la responsabilitat de coordinar aquesta resposta, els serveis que ofereix a aquestes persones per garantir els seus drets. Per tant, parlem de kits socials i sanitaris que treballin conjuntament amb professionals de referència, amb plans d'atenció compartits i amb capacitat d'anar a trobar les persones allà on estiguin.

Parlem també de garantir que una alta hospitalària disposi d'una resposta social adequada quan la persona després no té una llar on recuperar-se. No pot ser que es doni l'alta a una persona que acaba de patir una operació, que acaba de patir una infecció greu, i després la resposta sigui: «Te'n vas al carrer i recupera't al carrer.»

I, per tant, evidentment, hem de parlar també d'incorporar les polítiques d'habitatge, perquè si volem abordar el sensellarisme, està clar que un lloc segur on viure és una condició fonamental per sostenir qualsevol procés de recuperació i autonomia.

Per això demanem al Govern que el desplegament territorial concreti quins serveis treballaran conjuntament, amb quins professionals, i amb quin finançament i des de quan. Que s'expliqui també com s'avaluarà si aquesta atenció està arribant a les persones com ho necessitin.

I, evidentment, treballar amb els ajuntaments. També cal donar als ajuntaments la capacitat real de decisió i els recursos suficients. L'administració més propera a la gent sempre és qui millor resposta pot donar. Els serveis socials municipals i les

entitats comunitàries coneixen les situacions i han de tenir els recursos i els mecanismes per treballar de manera digna, i no amb la precarietat que ho fan actualment.

Finalment, hem de posar, evidentment, al centre les treballadores de les cures. S'ha de donar dignitat a aquestes feines, s'ha de reconèixer aquestes feines, s'ha de donar segur. Votarem a favor d'aquest compromís. Una agència amb recursos, però hem d'avançar el canvi de model.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies president. I també gràcies per aquest gir de guió inesperat que m'ha tocat intervenir, perquè, precisament, la diputada Castillejo estava ara fent una reunió i una roda de premsa per denunciar el cas d'una família d'alta vulnerabilitat amb un fill a càrrec amb una situació de discapacitat, i que estan en risc de desnonament. I aquesta és la realitat del nostre país, i que també volia aprofitar per denunciar, i que explica el per què estic jo fent aquesta intervenció i no la diputada Castillejo.

Dit això, quan vam debatre la llei de creació d'aquesta agència, nosaltres ja vam advertir que el Govern estava confonent la necessitat de coordinar i millorar l'atenció amb la necessitat de crear una estructura nova. Avui tornem a parlar dels estatuts, dels òrgans de govern i de quan començarà a funcionar, però, mentrestant, segueix sense resoldre's què necessiten els equips que estan atenent, precisament, les persones cada dia.

El que pensem és que volem una atenció social i sanitària integrada, i que, per tant, una persona que necessita suport per viure a casa no hauria de fer de missatgera entre el CAP, els serveis socials i l'empresa que li presta l'ajuda domiciliària, ni hauria de ser la seva filla qui acabés coordinant uns serveis que no es parlen i no es coordinen entre ells. Aquesta és una responsabilitat que ha de ser de l'Administració.

I, precisament, perquè volem resoldre això, vam votar contra

Fitxer 055_3PLE10

aquesta agència. I avui no en reclamarem la posada en marxa. Els motius, de fet, que vam establir en aquell moment continuen plenament vigents.

La moció assenyala un incompliment del Govern: ha deixat passar els terminis per aprovar els estatuts. Que nosaltres rebutgem aquesta agència pensem que no eximeix el Govern, precisament, de donar explicacions sobre uns compromisos que va assumir i que, de nou, no ha complert. Vam defensar que era una eina imprescindible i que era una eina urgent i, tot i així, ara els correspon explicar per què estan incomplint aquests terminis.

I la resposta que hem vist que proposa el PSC és reveladora: substituir una data concreta per un termini «més breu possible», sense cap tipus de concreció. Per al mapa territorial proposen esperar sis mesos des que l'agència entri en funcionament. I, clar, si no sabem quan entra en funcionament, tampoc sabem quan tindrem el mapa. Això dilueix, per tant, l'exigència de la moció i deixa el Govern sense una data clara davant el Parlament.

Ara bé, a Junts també els hi volem dir que el debat no es pot reduir a exigir que aquesta estructura arrenqui abans. Posar-la en funcionament dins el termini no resoldria, segons la nostra opinió i per si mateix, cap dels problemes que ja vam denunciar quan, precisament, s'estava tramitant aquesta llei, perquè no garanteix més professionals als serveis socials municipals, no assegura temps als equips de primària per coordinar-se, no dignifica els salaris de les treballadores del SAD, tampoc reverteix un model residencial profundament privatitzat. Perquè per fer tot això el que calen són decisions polítiques i pressupostàries, i no podem donar-les per resoldre's amb l'aprovació d'uns nous estatuts.

I el que plantejem nosaltres, la nostra alternativa, ja la vam defensar, precisament, en el seu moment, que és situar la coordinació en l'atenció primària, reforçant els equips i integrar-hi els serveis d'ajuda a domicili; dotar els professionals del temps, les eines i les responsabilitats clares per treballar conjuntament, i garantir la continuïtat en l'atenció, sense multiplicar dispositius que obliguin a les persones a explicar una vegada rere una altra que els passa.

El desplegament territorial ens importa. Saber quins barris i municipis tenen serveis i quins no en tenen i quins recursos falten per nosaltres és absolutament necessari per corregir desigualtats. I aquesta planificació ha de servir per ampliar drets i cobertura, i ha d'anar acompanyada del finançament necessari i imprescindible per als ajuntaments, perquè no se'ls poden atribuir més funcions mentre continuen sostenint serveis amb recursos insuficients.

Però pensem que també cal parlar de qui cuida. Quan el suport públic no arriba, són sobretot les dones de les famílies les que redueixen la jornada, renuncien a ingressos i assumeixen l'atenció. I, quan el servei arriba a través de treballadores precaritzades, aquesta desigualtat continua dins el mateix sistema. Les condicions laborals de les cuidadores formen part de la qualitat de l'atenció i per a nosaltres no poden ser una qüestió secundària. Per això, exigim reforçar els serveis públics i avançar en la provisió pública de les cures. Per a nosaltres aquest és un element central. I la coordinació no pot servir per deixar intacta la fragmentació entre empreses i administracions ni per consolidar el negoci privat amb recursos públics.

Finalment, al Govern li exigim que respongui pels seus incompliments, però la nostra exigència política va molt més enllà d'aquest calendari: pressupostos, professionals i serveis accessibles. Les persones que necessiten cures han de poder notar una millora en la seva vida quotidiana. I és aquí on volem els recursos. I és aquí on avaluarem les decisions del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, hi insisteixo, sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Sobre les esmenes. Com a norma general, no hem acceptat esmenes que reproduïxen el que ja diu la llei. Per tant, des d'Esquerra Republicana no hem pogut acceptar la primera perquè bona part del que proposa ja està regulat per l'article 12, que preveu la presència de la Generalitat, els ens locals i els representants de la ciutadania al Consell Rector; l'article 18, que regula el Consell

General i els òrgans de participació, i el 19 que estableix la governança i la coordinació territorial.

Però, en canvi, sí que hem acceptat les dues darreres. Incorporen –ja ho ha explicat molt bé el diputat Campuzano– aquesta memòria econòmica plurianual i aquest pla pilot per a les persones amb discapacitat intel·lectual i pluridiscapacitat. Milloren la moció, per tant, agraïm al diputat Campuzano i al grup d'ERC que les hagin presentat. Però també la conversa... I sempre és un plaer compartir amb vostè converses, objectius i el mètode d'atenció integrada.

I, de fet, el fet de compartir també el neguit amb com ho està gestionant el govern socialista, doncs, també ens està dient que aquesta moció era necessària, no?, perquè els professionals no s'ho mereixen i els usuaris tampoc. I, de fet, això es nota amb les esmenes del PSC, que, malauradament o no, són inacceptables: canvien «aprovar» per «impulsar» i pretenen posar en funcionament la llei en el període «més breu possible». I, sis mesos més tard d'un període que no sabem quan és, ja presentaran el calendari i el mapa de desplegament. Ara ho deia molt bé el diputat Pellicer. Deu ser que les llistes d'espera no els interel·len. Brevetat i PSC, un nou oxímoron d'aquí, d'aquesta legislatura.

Quant a l'experiència del pacient, està incorporada a la llei –articles 2, 7 i 18– i el pla CURA és just el que ha de fer l'agència quan es desplegui; a partir del mes vinent, que és el que marca la llei. Diputada Jaurrieta, realment, em decep profundament que com a ponent relatora de la llei no demani complir la llei. Mare meva... Mare meva! *(Aplaudiments.)*

Finalment, sobre les esmenes del Grup Mixt, la llei ja defineix l'agència com un instrument per articular els sistemes existents. És l'eina, no la finalitat. I, pel que fa a les llistes d'espera, ja ho diu la disposició addicional setena. Ho sabrien si haguessin vingut a la tramitació, si se l'haguessin llegit en algun moment, eh?

Per cert, senyora Soberana, som els de Catalunya, els de la Catalunya sencera.

I acabo, president. Agraïm el suport de tots els grups que donaran a la moció i no només els donem les gràcies nosaltres, sinó tots els col·lectius que se'n beneficiaran, la gent gran i els col·lectius vulnerables. Però el que realment agrairien tots aquests

col·lectius és que el Govern compleixi la llei, creï l'agència i doti d'eines els excel·lents professionals que tenim per millorar la seva cura, les seves esperes interminables, amb eficiència, amb rigor i amb l'estima que tots es mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya

302-00307/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé, bon dia a tothom, diputats, diputades. Gràcies, president.

Presentem aquesta moció subsegüent a la interpel·lació sobre les oportunitats per als joves de Catalunya. I m'agradaria començar amb una qüestió, i és que habitualment els partits d'esquerra, especialment el PSCs, diuen que el Partit Popular no té propostes. Ostres, jo ja imagino que vostès deuen estar molt entretinguts entre joies, escàndols, sicaris, eclipses i portaveus que apareixen als pisos com a bolets i no tenen temps de llegir les nostres propostes. *(Aplaudiments.)* Però aquí les tenen i farien molt bé d'escoltar-les.

Doncs bé, l'objectiu d'aquesta moció és redreçar el camí per tal de recuperar les oportunitats que els joves hem perdut a casa nostra, però el primer que considerem que cal fer és assumir responsabilitats. I, escoltin, ho vaig dir a la interpel·lació sense aconseguir cap resposta per part del conseller Moreno: el conseller va preferir parlar d'Ayuso, parlar de Feijóo i de no sé quantíssimes coses més. Va fer de tot menys

assumir cap responsabilitat. Però, els ho repeteixo, porten vostès vuit anys al capdavant del Govern d'Espanya i dos al capdavant de la Generalitat. I el que ens hem de preguntar és: avui els joves tenim més oportunitats? Doncs jo crec que no. En habitatge? No. En poder adquisitiu? No. En qualitat educativa? No. En seguretat als nostres carrers? Tampoc. Per tant, comencem constatant que els governs socialistes de Pedro Sánchez i Salvador Illa han estat nefastos per als interessos dels joves; un autèntic desastre.

I una bona mostra de la manca de compromís per part d'aquest Govern amb la joventut és l'actitud de l'exconsellera Martínez Bravo, una consellera que, durant dos anys al capdavant del departament, tan sols va comparèixer una vegada davant de la Comissió de Joventut, tot i les reiterades propostes per part dels grups parlamentaris.

Però, mirin, anem a les propostes, que és el que avui ens interessa i el que interessa als joves. El principal problema que tenim els joves a Catalunya és l'accés a l'habitatge. Jo crec que, excepte Montse Mínguez, Iceta i Jéssica, tots hi podem estar d'acord. (*Aplaudiments.*) Per tant, ens centrarem principalment en aquesta qüestió.

Mirin, he preparat uns càlculs perquè vegin què suposaria per a un jove accedir a un habitatge si s'apliquen les propostes del Partit Popular. A Catalunya, impostos que tenim competència per aplicar: ITP i AJD. Nosaltres que demanem? Bonificar-los al noranta-nou per cent. Es pot fer. I s'ha fet durant aquesta setmana, per cert, a les Balears. Un jove que avui compra un pis de segona mà de 150.000 euros i no pot acollir-se al tipus reduït, que és gairebé impossible, ha de pagar quinze mil euros d'ITP. Amb la nostra proposta pagaria només cent cinquanta euros. Per tant, s'estalviaria 14.850 euros. Si compra un pis de 250.000, actualment paga 25.000 euros addicionals d'impostos. Què passaria amb nosaltres? En pagaria només 250. Si compra un pis, perquè té més possibilitats, de 350.000 euros, actualment ha de pagar 35.000. Amb el Partit Popular en pagaria només 350. S'estalviaria 34.650 euros, que van directament, avui, a l'Administració.

Escoltin, senyors del Govern, vostès tenen les eines totals per afavorir i facilitar que els joves puguin accedir a un habitatge de compra. Ostres, per què no les apliquen? És molt senzill. Apliquin-les. Deixin els diners de les butxaques dels joves perquè puguin comprar-se un pis.

Mirin, també volem bonificar les ajudes i les donacions de familiars. Per què si uns pares volen ajudar el seu fill a comprar, amb suport econòmic o directament a oferir-li un habitatge, per què ha d'estar fiscalment penalitzat? Nosaltres proposem impostos zero a la donació econòmica o al traspàs d'un habitatge, sempre que, evidentment, sigui primera propietat.

Això és això realment ajudar els joves, fer que els diners estiguin a les seves butxaques perquè puguin accedir a un habitatge. Però, mirin, no, simplement parlem d'habitatge en aquesta moció, perquè vegin que tenim propostes. Proposem quota zero d'autònoms durant el primer any perquè els joves no s'hagin de veure asfixiats pels impostos en la seva primera activitat. No tots els joves tenen la sort de ser com les filles de Zapatero.

També cal recuperar l'esforç. A vostès això de l'esforç els hi fa bastanta gràcia, però, sí, hem de recuperar la cultura de l'esforç, del mèrit i de l'exigència acadèmica. Però entenc que a vostès els hi pugui fer gràcia i sempre posin *en tela de judici* aquesta qüestió perquè, si el seu referent en matèria d'esforç és el senyor David Sánchez, germà del *tortolito*, doncs, entenc que no sàpiguem gaire bé del que es tracta. *(Aplaudiments.)*

Mirin, venim a oferir una alternativa molt clara: els diners a les butxaques dels joves, reconèixer l'esforç i el mèrit com a mitjà per tenir una vida pròspera. Ara tenen l'oportunitat de demostrar si, efectivament, estan preocupats pels joves o si segueixen amb les seves qüestions que no importen a ningú. Si volen ajudar els joves, en aquesta moció tenen propostes que els poden ajudar a ajudar de veritat. Espero, sincerament, que les votin a favor i que estiguin a l'alçada de les circumstàncies. Però és que la veritat és que em temo que no ho estaran.

El que sí que els puc assegurar és que el proper 29 de novembre els joves catalans i espanyols estarem a l'alçada de les circumstàncies i enviarem el socialisme allà on ha d'estar, que és a la paperera de la història.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, ara, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta.

La generación más preparada de la historia, la generación que ha tenido más medios a su disposición es también hoy una generación sin casa, con empleos precarios y con cada vez menos oportunidades para prosperar. No somos una generación perdida, somos una generación traiciona.

Nos dijeron que estudiáramos y nosotros cumplimos y estudiamos. Que nos formásemos; nos formamos. Que aprendiéramos idiomas, y nos sacamos el First, luego el Advance, el C1 en alemán y hasta un B1 en chino. Porque nos dijeron que ese era el futuro. Terminamos la carrera, luego vino el máster. Lo hicimos. Nos dijeron que primero tocaba pringar. Empezar desde abajo, encadenar prácticas, cobrar poco, acumular experiencia. Lo hicimos, porque nos prometieron que lo que trabajáramos durante nuestros veinte nos permitiría vivir mejor durante los treinta. Pero llegan los treinta, los 32, luego los 35 y las promesas no se cumplen.

Llevas diez años trabajando, ya eres sénior en tu empresa, tienes responsabilidades, experiencias, gente a tu cargo, pero apenas cobras cuatrocientos euros más que cuando empezaste. Sales de trabajo a las nueve, vuelves al apartamento, un piso que compartes con tres chicos más, pagando por una habitación lo que antes te costaba el alquiler entero de la casa. Y los cuatrocientos euros más que cobras se quedan en nada y el día siguiente, vuelta a empezar. De lunes a viernes, incluso los sábados, semana tras semana. Y así se van pasando los años.

Empiezas a pensar que quizá, pues, ya va siendo hora de formar una familia, de casarte, de tener hijos, de construir algo propio, pero ¿dónde? ¿En este piso? Imposible. El que me gustaba ya no está en Fotocasa y los que han entrado se pasan de precio. Y entonces vuelves a posponerlo. Un año más, hasta que te suban el sueldo, hasta que consigas ahorrar un poco más, hasta que encuentres un curro mejor. Y un día te das cuenta de que llevas quince años preparándote para empezar una vida que ya nunca parece empezar.

Este, señores diputados,

Fitxer 11

es el retrato de una generación. Es el retrato de miles de jóvenes en Cataluña, jóvenes que están cansados, que están traicionados y no, no son ni los de Sol ni son los de *plaça Catalunya*, son los jóvenes que tragan y siguen cada día en silencio. (*Alguns aplaudiments.*)

Llevamos ocho años, ocho años de Pedro Sánchez, ocho largos años de políticos socialistas, ocho años de progreso. ¿A eso se referían cuando hablaban de progreso? Que en Cataluña apenas tres de cada diez jóvenes que trabajan hayan conseguido emanciparse? ¿Que la temporalidad laboral entre los jóvenes siga siendo prácticamente el triple que entre el resto de la población? ¿Que más de tres tercios de los jóvenes entre dieciocho y treinta y cuatro años sigan viviendo a día de hoy a casa de sus padres? ¿Que mientras acceder a una vivienda se convierte en una misión imposible, España seguimos arrastrando un grave déficit en la construcción de vivienda protegida?

Señores diputados, tan solo 9.800 viviendas protegidas al año, mientras la demanda anual es de 1.300.000 personas. Y la mayoría, por si fuera poco, se la entregan al que acaba de llegar. Pero ya sabemos cuál es su prioridad, ya sabemos cuál es su solución para todo y ya sabemos a quienes quieren ayudar todos ustedes, inmigración, inmigración y más inmigración.

Esa es siempre su solución para todo. ¿Que faltan trabajadores? Más inmigración, porque pagarle mejor a los trabajadores de aquí, pues, eso ya otro día. ¿Que hay que pagar pensiones? Más inmigración, aunque ahora les paguemos nosotros las pensiones a ellos. ¿Que faltan casas? Más inmigración y que las construyan ellos. Ustedes no son progresistas, ustedes lo que son es esclavistas. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero los jóvenes ya nos hemos hartado de sus mentiras, de sus engaños, de sus corruptelas, de currar, currar, currar, que el dinero se lo llevan ustedes y se lo gasten en prostitución. Los jóvenes, cuando tengamos la oportunidad, elegiremos otra cosa,

elegiremos trabajo, elegiremos casa, elegiremos justicia social, elegiremos prioridad nacional. Eso es lo que vamos a votar los jóvenes cuando tengamos la oportunidad y a ustedes, bueno, pues, que les vote Mohamed.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tenen més títols que mai, el sou de fa vint anys i cinc cops menys propietats que la generació anterior. En el millor dels casos, se'n van de casa després d'haver complert els trenta i s'aventuren a formar una família quan freguen els quaranta. Ens escandalitza la poca natalitat dels catalans, però, en comptes de dedicar recursos al nostre jovent i fer polítiques demogràfiques responsables i efectives, les esquerres opten per subvencionar les famílies nombroses dels immigrants i contribuir a la nostra substitució cultural i demogràfica.

Un jove català treballant tot l'any cobra de mitjana 14.292 euros, el mateix que fa divuit anys, però havent-se encarat el cost de la vida més d'un trenta-cinc per cent. El seu poder adquisitiu i les seves expectatives de futur són lamentables, no poden pagar un lloguer ni signar una hipoteca ni plantejar-se, tan sols, pagar una plaça a la llar d'infants. Només el vint-i-cinc per cent dels joves que treballen poden emancipar-se i, d'aquests, una quarta part, un cop feta la temptativa, han de tornar cap a casa.

I davant d'aquest desastre, quina recepta ens ofereix el PP? La que ja apliquen a la Comunitat Autònoma de Madrid, on en set anys l'oferta de lloguers ha decaigut un 54,4 per cent i on els joves estan igual de confinats a casa els pares que aquí.

Per millorar les expectatives i les oportunitats, nosaltres proposem que els menors de trenta-cinc anys no paguin impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats en l'adquisició d'un pis com a primera residència. Vostès demanen deu anys de padró per accedir als ajuts a l'habitatge protegit, nosaltres, i ho hem defensat diverses vegades en aquest faristol, som partidaris d'exigir els divuit anys de padró per garantir que el beneficiari, com a mínim, sigui nascut aquí.

I no, no n'hi ha prou amb garantir al nostre jovent l'accés preferent al parc d'habitatge protegit, cal facilitar la seva incorporació al món laboral. Per això proposem la

bonificació de dues anualitats dels rebuts d'autònoms per als joves que vulguin emprendre un negoci o aprendre un ofici.

Dediquen una part de la moció a parlar no dels nostres joves, sinó dels Mena que han entrat il·legalment al país. Demanen que siguin retornats a les famílies i governs pertinents. Compartim plenament aquesta voluntat. Catalunya té 2.264 menors tutelats que tenen un cost mensual de quatre mil euros per barba i 4.317 joves immigrants extutelats que es beneficien de paguetes i ajudes varies. Després de la ràtzia a Ceuta, ens n'han endossat 2.650 més.

I com que el govern Illa no en tenia prous, s'ha ofert a pagar la manutenció i estada de trenta-un d'extres. Bé, s'ha ofert a pagar, amb els diners dels catalans, eh? A la bancada esquerra, la solidaritat mai no és privada, sempre brolla de les arques públiques. No els hi sobra cap partideta després de pagar la manutenció i despeses varies dels Mena per fer una ajudeta a la senyora Ada Colau perquè pugui fer front al lloguer?

Cal aturar la malversació de serveis i recursos cap a la immigració i redirigir les partides i les esperances cap al nostre jovent. Si no creem l'estabilitat, la llibertat i prosperitat necessàries, no hi haurà relleu generacional i tard o d'hora serem engolits per la barbàrie. O declarem l'emergència demogràfica i comencem a capgirar les polítiques o el que passa a França serà un joc de cucanya comparat amb el que tindrem aquí. Seny i ordre.

La vicepresidenta primera

A continuació és el torn del grup parlamentari de Junts i té la paraula la diputada Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades. Vivim moments d'incertesa, ho veiem a França o a Itàlia. Els joves s'han mobilitzat per reclamar oportunitats i millors condicions. Avui és encertat parlar de joventut, però fem-ho amb rigor. Ja els avancem que als cinc primers punts de la moció ens abstindrem, als dos primers, el tercer el votarem a favor, en contra, perdó, i el quart i el cinquè a favor.

Compartim el diagnòstic. El Govern no està donant resposta als joves. Però, diputat Ferran, no compartim la demagògia del Partit Popular ni la seva insistència a portar el debat a la política espanyola. Per això no donarem suport al vuitè punt. Avui no parlem de política migratòria i, en tot cas, el que volem Junts per Catalunya són les competències per poder decidir des d'aquí.

Però, ni els discursos electoralistes del Partit Popular ni la propaganda del Govern socialista resolen els reptes dels joves, només perpetuen la nostra incertesa. Junts defensem que les polítiques de joventut han de ser una prioritat política de país, perquè parlar dels joves és parlar del futur de la nostra nació.

I això vol dir generar oportunitats i obrir horitzons d'esperança. I per a nosaltres es tradueix en casa, feina i futur. I aquest és el sentit de les cinc esmenes que hem presentat. Comencem per casa. Decrets sense consens aprovats per la porta del darrere, modificacions normatives a diari, lleis qüestionades pel Consell de Garanties Estatutàries i anuncis, molts anuncis. Aquesta és la política progressista del Govern.

Però la realitat és que molts joves continuen sense accedir a un habitatge. Junts compartim que cal ampliar el parc públic, però no a costa dels joves, els joves no podem ser l'ase dels cops. Per això hem proposat dues esmenes que han estat acceptades. Primera, millorar els préstecs per a l'emancipació, que els pisos només siguin de protecció oficial fins que es retornin els préstecs, ampliar els llindars de renda, incorporar criteris territorials –no costa el mateix un pis a Barcelona que a l'Ordal.

Segona, apostar pels avals públics per al primer lloguer i més habitatge públic de lloguer social per als joves. També compartim la necessitat de reduir la pressió fiscal, és una manera de donar oportunitats als joves. I per això defensem ampliar les deduccions de l'IRPF per al lloguer, reduir els impostos per comprar el primer habitatge i facilitar que les famílies puguin ajudar els seus fills sense penalitzacions fiscals. Per això donarem suport a aquest punt de la moció.

On no hi ha hagut acord és en prioritzar l'arrelament per accedir als ajuts i els habitatges protegits. Compartim els deu anys d'empadronament, però han de ser intermitents. Molts joves marxen per buscar oportunitats fora de casa i després volen

tornar al seu poble i no els podem penalitzar per haver-ho fet. Però el PP ha preferit pactar amb l'extrema dreta i Junts no hi serem.

Parlem ara de feina i futur. Estudiem, treballem i ens esforcem, som probablement la generació més formada i a la que més ens està costant emancipar-nos. Votarem a favor dels punts 9 i 10. Cal fomentar l'emprenedoria i millorar la connexió entre el sistema educatiu i el món laboral, però cal anar un pas més enllà. Per això hem presentat dues esmenes.

La primera, impulsar un pla nacional contra la precarietat laboral juvenil que millori les condicions laborals i, sobretot, els salaris, perquè ens permetin començar un projecte de vida. Una proposta aprovada en aquest Parlament que el PP ha volgut transaccionar perquè li molestava la paraula nacional. Doncs, mirin, a nosaltres el que ens molesta és que el Govern no compleixi amb els joves i que el PP, en lloc d'exigir-ne el compliment, prefereixi discutir-ne el nom.

I segona, garantir que els joves catalans puguin accedir a la universitat del nostre país. Insistim en eliminar el districte universitari únic espanyol o, com a mínim, reservar el vuitanta per cent de places als estudiants procedents dels centres educatius catalans.

I aquí és on l'espanyolisme del PP i la subordinació del PSC a Madrid xoquen amb els interessos dels catalans. Tenim joves catalans que es queden sense plaça per estudiar aquí, al nostre país, mentre Catalunya finança la formació de professionals que després marxen a treballar a altres territoris. I el que reivindiquem és simple, formar i retenir el nostre talent. Això va de defensar Catalunya. Una defensa a què el PP i el Partit Socialista fa temps que ha renunciat.

En definitiva, volem que Catalunya torni a ser un país d'oportunitats. Hem de canviar la incertesa per l'esperança. I això exigeix prioritzar les polítiques de joventut, abordar els problemes i generar oportunitats. Perquè parlar de joves és parlar del futur del nostre país. Un país on els joves no hagin de marxar per prosperar, estudiar, treballar i construir el seu projecte de vida, un país on l'esforç tingui recompensa.

I això és el que reivindicuem Junts per Catalunya i la Joventut Nacionalista de Catalunya, que els joves puguem tenir casa, feina i futur i garantir que aquest futur el puguem fer i construir a casa nostra, a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, presidenta. Bé, diputat del Partit Popular, els hi he de dir, em sap una mica de greu, que aprofitin un debat que porta per títol «sobre les oportunitats dels joves» per venir aquí a fer la seva falca de la campanya electoral. Ho van fer en la interpel·lació, ho han fet avui, porten tot el matí fent-ho, i la moció és un exemple més.

I, miri, si vostès l'únic que saben fer és parlar del que passa o del que depèn de l'Estat espanyol, no tinc clar ben bé quina és la seva utilitat aquí i quina és la seva proposta per als joves catalans. Perquè vostè, a gran part de la moció parla de competències que no són, en aquest cas, de Catalunya. Ja m'agradaria que poguéssim governar-ho absolutament tot des d'aquí, però, malauradament, no estem aquí.

I, miri, la realitat és que tenim una generació que, malgrat estudiar, malgrat treballar i malgrat esforçar-se, té unes enormes dificultats per emancipar-se i, per tant, una generació que veu com els catalans no segueixen el ritme del cost de la vida i com tenir una feina ja no garanteix poder construir un projecte propi.

Però, miri, diputat del Partit Popular, els joves no són un eslògan més de la seva campanya electoral i, per tant, en aquesta moció el que volíem era trobar quines eren aquestes propostes per millorar les oportunitats dels joves, que és el que porta el títol de la moció.

Però, és clar, veient la moció sembla que els joves només són d'un tipus, només tenen un tipus de problemàtiques, però és que la realitat dels joves és molt diferent i és molt diversa entre ells.

Perquè, és clar, no parla de les desigualtats de classe que afronten els joves, de gènere d'origen. I, per tant, són condicions que determinen quines són les oportunitats i quines són les necessitats dels joves del nostre país. Perquè, miri, no és el mateix tenir una família que et pot pagar els estudis, ajudar-te amb el lloguer o ajudar-te amb l'entrada a un pis que haver de treballar des dels divuit anys per pagar-te els estudis i contribuir a l'economia familiar, o directament no poder continuar amb els estudis perquè la teva família no s'ho pot permetre.

I aquest crec que és el problema de fons que tenen molts joves en el nostre país i que vostès ignoren, perquè fan un diagnòstic sobre les dificultats dels joves i després proposen exactament el mateix model econòmic que ha contribuït a generar aquestes desigualtats. Un model que bàsicament confia en el mercat per resoldre els problemes que el mateix mercat ha generat i que, per tant, posa de nou els beneficis econòmics per davant dels drets i que continua tractant l'habitatge com un negoci en lloc de garantir-lo com un dret. I, per tant, veient aquestes propostes, no sé ben bé a quina minoria de joves vostès pretenen interpel·lar o pretenen representar amb aquesta moció.

Quan parlen d'habitatge, vostès proposen bàsicament bonificacions fiscals per comprar habitatges i facilitar la donació de pares a fills. Però és que quin model d'emancipació és aquest? Un model en què les

Fitxer 12

oportunitats depenen de si els teus pares et poden ajudar a pagar l'entrada d'un pis. I què els hi direm...?, què passa?, què els hi diuen vostès a aquells joves que no tenen uns pares que els puguin ajudar? Què passa amb els fills de moltes famílies treballadores que no tenen propietats per heretar? Perquè aquesta és la seva gran contradicció. Perquè vostès parlen de meritocràcia alhora que volen reproduir un model en què pesen més el patrimoni i les rendes de les famílies que la vida dels fills. Això és el que diu la seva moció, bàsicament.

I, per tant, nosaltres defensem exactament el contrari: que les institucions garanteixin les condicions materials perquè qualsevol jove, independentment del seu origen o de

la renda familiar, pugui construir, pugui desenvolupar, el seu projecte de vida en el nostre país.

I per a nosaltres això vol dir combatre l'especulació immobiliària, vol dir ampliar el parc d'habitatge públic d'aquest país, vol dir regular els preus dels lloguers, vol dir garantir ajudes a qui més les necessita. Però també vol dir garantir que ningú no hagi de deixar d'estudiar perquè no s'ho pot permetre; que viure en un municipi petit o fora de l'àrea metropolitana no impliqui tenir menys oportunitats, i que treballar no sigui sinònim de precarietat. Perquè aquesta moció tampoc parla de les condicions laborals dels joves, i és gran part del problema que tenim i del que estem abordant.

Per tant, no pot ser que vostès ignorin que mentre les grans empreses acumulen beneficis milionaris, milers de joves continuïn cobrant salaris de misèria per arribar a final de mes.

I aquesta és la proposta que ens presenta avui el Partit Popular: rebaixes fiscals i confiar en que la riquesa es distribuirà, doncs, tota sola. Doncs no. Nosaltres els diem que la resposta a la precarietat laboral només pot passar per redistribuir la riquesa, per garantir salaris dignes i per reforçar les polítiques d'habitatge i els serveis públics. Per tant, just al contrari del que fa aquesta moció.

I una última qüestió, perquè avui la moció que finalment votarem està reescrita curiosament a quatre mans, amb incorporacions, amb esmenes, del PP, de VOX, d'Aliança Catalana i de Junts. Ho dic també perquè és aquesta forma curiosa que tenen ara alguns de buscar la centralitat. Però és que, com no podia faltar tampoc en aquesta moció, davant d'una crisi que expulsa els joves dels seus barris, alguns prefereixen assenyalar aquells joves en funció del seu origen, en lloc de combatre l'especulació, perquè sembla que el problema mai no és per qui acumula deu pisos per especular, sinó de l'origen d'aquestes persones i de qui no en té cap.

Per tant, acabo, presidenta. Els joves catalans no necessitem més lliçons sobre cultura de l'esforç; necessitem que esforçar-se serveixi per construir un futur en aquest país, i això no s'aconsegueix de cap de les maneres amb la proposta que fa el Partit Popular avui.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyora Orriols, qui no necessitarà un ajut és la seva filla, que em sembla que ja té la feina garantida, no? (*alguns aplaudiments*) I als senyors del Partit Popular, doncs, sí: els joves necessiten una nòmina que els permeti viure, un habitatge que puguin pagar, i vostès el que els hi ofereixen és que, aquells que puguin, siguin els pares qui els hi regalin un pis. Aquesta és la contradicció que travessa la seva moció.

Vostès descriuen dificultats reals; també ho ha fet el diputat de Vox: salaris insuficients, precarietat, impossibilitat d'emancipar-se. Però després, quan es voten coses que van adreçades a canviar això, sempre les voten en contra. Identifiquen el problema, i quan hi han solucions, les voten en contra. Vostès han votat en contra de les pujades del salari mínim interprofessional, que ha pujat aproximadament un seixanta per cent en els últims anys, i vostès hi han votat en contra. Vostès han votat en contra de la reforma laboral, que ha acabat o que ha reduït moltíssim la temporalitat i ha ampliat la contractació indefinida. I, a més, estem amb els índexs d'atur més baixos dels darrers vint anys. Tot això que, efectivament, ha beneficiat molta gent jove, vostès hi han votat en contra.

També han votat en contra, evidentment, de totes les mesures d'habitatge que van adreçades a abaixar el preu del lloguer i el preu de compra dels pisos. Perquè per molt que pugin els salaris, si els lloguers i la compra de pisos segueixen pujant el doble o el triple que els salaris, seguirem sense poder accedir a un habitatge, moltes de les persones que l'estan buscant. Per molt que abaixem l'impost de transmissions patrimonials, si el preu de compra de l'habitatge puja i puja i puja –i ara mateix estem en xifres d'abans del 2008–, continuarà sent impossible poder comprar un habitatge.

Perquè l'ITP, per molt que l'abaixin d'un habitatge de 400.000, hauran de pagar 400.000 euros, per molt que els hi rebaixin aquests quinze mil que vostès posaven d'exemple. Per tant, els hi abaixaràs quinze mil, però com que no hi ha cap mesura per evitar que un habitatge de seixanta metres quadrats costi 350.000 euros, doncs

seguiran sense poder-ho pagar, per molt que s'estalviïn uns quinze mil, que en realitat ni hauran de pagar, perquè serà impossible que puguin pagar aquest pis.

Nosaltres exigim a la Generalitat més, ho continuarem fent, ho fem tot a la vegada. I vostès es centren en parlar del mèrit, la capacitat i l'esforç. De veritat creuen que hi ha un problema que els joves no s'esforcen prou? Molta gent que estudia i treballa alhora i que no arriba a final de mes?, que va encadenant feines una vegada i una altra sense poder emancipar-se perquè el sou no arriba a on hauria d'arribar?, els que han marxat perquè no poden construir una vida aquí?

Senyors del Partit Popular, els joves ja s'hi esforcen, i s'esforcen molt. El que necessiten és que aquest esforç els permeti viure dignament. I ho torno a dir: això passa per apujar els salaris, per apujar estabilitat i per abaixar el preu de l'accés a l'habitatge. I com deia el diputat Cid abans, que l'habitatge deixi de ser un producte d'especulació i passi a ser un dret. I el debat és aquest. Vostès on estan?, amb l'habitatge com a dret? o amb l'habitatge com a negoci? Vostès estan amb l'habitatge com a negoci. I mentre estiguin aquí, cap de les mesures que proposen serà una solució per a la gent jove.

Per això nosaltres també rebutgem el biaix del seu paquet fiscal. Proposen, ja ho hem dit, bonificar el noranta-nou per cent dels impostos de compra del primer habitatge sense establir límits ni de renda ni de preu de l'immoble. És a dir, un fill o una filla de la senyora Cayetana Álvarez de Toledo tindria aquesta bonificació per comprar-se una mansió de dos milions d'euros, no? També la bonifiquem a ella. Evidentment, tothom igual. Això beneficia a qui té més recursos per comprar, com deia.

En el lloguer, igual: proposen elevar la deducció sense concretar cap topall ni com arribarà a les persones amb ingressos tan baixos que ni tan sols poden aprofitar una deducció de l'IRPF. Cal defensar a qui més ho necessita amb mesures estructurals i no només amb pedaços.

Parlen dels ajuts al lloguer? Doncs, benvinguts, perquè van votar en contra dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que pràcticament dobla els ajuts al lloguer, i també hi van votar en contra. Per tant, tenen tot un relat de totes les coses que s'haurien de fer, però quan es fan les mesures que van a posar fre a allò que vostès identifiquen com el problema, les voten totes en contra.

Senyors del Partit Popular, no són creïbles, no són creïbles en les mesures que fan, perquè quan han estat al govern tampoc no les han fet. De fet, qui es va carregar la deducció per habitatge habitual, la deducció de la hipoteca, va ser un president del Partit Popular. Per tant, aprofitin que estan a l'oposició per dir tot el que faran, però quan han estat al govern no ho fan mai.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Diputats, diputades, públic assistent... Bon dia a tothom. Bé, aquesta moció que ens presenta el Partit Popular no deixa de ser un acte més d'aquesta campanya electoral espanyola, que per desgràcia en aquest hemicicle veiem que es farà molt llarga i molt pesada. Perquè és evident, doncs, que aquesta moció està estructurada en clau electoral per atacar l'actual Govern de Madrid. Nosaltres no hi entrarem en aquest marc, on no hi solem entrar massa.

El que sí que els direm és que no donarem suport a cap dels punts. Tot i que amb alguns podríem arribar fins i tot a abstenir-nos, no ho farem, perquè al final veiem que vostès, la dreta, amb qui acaba pactant és amb la dreta i amb l'extrema dreta, és a dir, amb Aliança Catalana, amb VOX i, per desgràcia, també amb Junts per Catalunya. Una moció que pacten entre vostès i que no expliquen la realitat del que li passa a aquest país.

Perquè vostès parlen de les conseqüències del model econòmic que patim i de l'Estat espanyol, que també el patim, i ens parlen de les conseqüències que pateixen els joves, sigui amb habitatge, amb oportunitats laborals, és a dir, precarietat laboral, salaris totalment inferiors a les necessitats reals que té el jovent al nostre país, però només ens parlen de les conseqüències. No ens parlen del problema real, que és el model, que és l'Estat espanyol i el seu model econòmic, que és el que ens porta a la catàstrofe que vivim.

I sense solucionar la causa estructural, no solucionarem els problemes de l'habitatge, perquè amb quatre reduccions fiscals que proposen vostès per als joves no solucionen absolutament res. Perquè aquestes deduccions fiscals que proposen només seran per als joves que tenen una capacitat econòmica alta o unes famílies. La majoria del jovent, ni amb aquestes deduccions que proposen vostès, no tenen la capacitat per comprar un habitatge. La realitat és aquesta; vostès la desconeixen perquè viuen a uns altres barris, però la majoria de la població no pot comprar un habitatge i problemes té a pagar un lloguer, tot i compartir amb tres o quatre companys o companyes. I aquesta és la realitat.

El mercat, el model econòmic, ho ha destrossat tot: el model productiu, el sistema d'habitatge i fins i tot, de mica en mica, va desmuntant els serveis públics amb la seva ajuda. Perquè això sí que ho hem de dir i els diem sempre: quan governen vostès a Madrid –aquí, per sort, no han governat mai, però sí que han governat a Madrid–, a Catalunya més o menys fan les mateixes polítiques que els que governen ara. I això ho hem constatat en aquest Ple, quan constatem el dèficit fiscal que pateix el nostre país; governin vostès o els altres o els actuals, doncs, això passa.

I no només en això: la desinversió en infraestructures, la desinversió constant en el pressupost de la Generalitat per tenir uns serveis públics adaptats a la realitat que tenim; això ho comparteixen amb el PSC, amb el PSOE, PP i PSOE. Per tant, aquí venen a atacar-los, però al final les polítiques estructurals les comparteixen. És evident que després hi han diferències en temes clars, però sí que vostès comparteixen el model d'Estat, el model econòmic que arruïna Catalunya i que ens porta a la misèria.

Per tant, quan aquí ens parlen de les conseqüències que pateixen els joves, doncs potser facin-s'ho mirar, perquè vostès i els qui els voten, els grans empresaris i els rics són –li agrada que li digui això, «els rics»– els que realment ens han portat a aquesta situació de decadència total. I, per desgràcia, parlen dels joves, però això que avui parlen dels joves es podria traduir en moltes famílies catalanes que pateixen exactament el mateix: precarietat laboral, salaris de misèria, problemes amb l'habitatge i de tot tipus.

És evident que l'ascensor social no funciona ni a Catalunya ni als Països Catalans. Per cert, a les Balears i al País Valencià governen vostès de la mà de VOX, i els índexs són o pitjors o iguals que a Catalunya, en tots els sentits. Les seves polítiques que fan són nefastes en l'habitatge, en defensa de la llengua catalana, en defensa dels drets del jovent, en defensa d'uns salaris dignes. Per tant, aquí no governen, però allà on governen fan les mateixes polítiques que ens han portat al desastre que vivim. Per tant, els hi votarem no a tot.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Avui el Partit Popular ens presenta una moció sobre les oportunitats dels joves a Catalunya, i després de llegir-la atentament, m'agradaria fer li una pregunta: on era el Partit Popular quan tocava votar mesures per millorar la vida dels joves? *(aplaudiments)* Curiós. Perquè una cosa és venir a aquest Parlament a donar lliçons sobre joventut i una altra de molt diferent és el que vostès fan quan han de votar.

Parlen de precarietat laboral, però van votar en contra de la reforma laboral. Parlen dels salaris dels joves, però s'han oposat reiteradament a les pujades del salari mínim interprofessional. I parlen d'habitatge, però han votat en contra de mesures per protegir i facilitar l'accés a un habitatge digne. I ara vostès són els defensors dels joves?, de veritat?, després de votar en contra

Fitxer 13

sempre? Curiós! Perquè els joves ja sabem perfectament quines dificultats tenim per emancipar-nos, no necessitem que ens ho expliquin un altre cop. Necessitem respostes i, sobretot, coherència política. Una coherència que vostès han demostrat no tenir.

Expliquin vostès què voten una i una altra vegada, juntament amb els seus socis prioritaris de VOX i Junts, en contra de mesures destinades a millorar les condicions de vida dels joves. Expliquin-ho. I si parlem de les propostes fiscals, la recepta torna a ser la de sempre: abaixar impostos, abaixar impostos i torna a abaixar impostos. Però a qui beneficien aquestes rebaxes? Doncs els hi posaré un exemple recent. A Barcelona, l'alcalde Collboni ha impulsat una pujada històrica de l'IBI als pisos turístics amb recàrrec de fins al cent cinquanta per cent. Perquè en una ciutat on tants joves i tantes famílies tenen dificultats per accedir a un habitatge, no podem tractar de la mateixa manera a qui necessita un pis per viure i qui l'utilitza per especular. Mentrestant, a Madrid, el seu model, Almeida ha anunciat una nova rebaixa de l'IBI fins al mínim legal del 0,4 per cent. Una rebaixa generalitzada que beneficia principalment els propietaris dels habitatges més cars de la ciutat. Dues ciutats, dues decisions i dues prioritats fiscals. Vostès, com sempre, amb l'especulació, i nosaltres defensant el dret i l'accés a l'habitatge.

I aquesta diferència també la trobem a la moció que avui ens presenten. Vostès plantegen un altre cop bonificar el 99 per cent de l'ITP per als menors de quaranta anys sense cap límit de renda. És a dir, que un jove amb ingressos elevats i un jove amb pocs recursos s'aplicarien la mateixa bonificació. I jo em pregunto: de debò creuen que aquestes dues persones necessiten la mateixa ajuda pública? Nosaltres defensem una fiscalitat que tingui en compte les desigualtats i prioritzí qui més ho necessita. I quan les seves polítiques fiscals no donen resposta als problemes de fons, com veiem a les comunitats on vostès governen, ara també en aquesta moció apareix la prioritat nacional, la cortina de fum de sempre per tapar les vergonyes del seu model polític: en lloc de combatre les desigualtats, assenyalen qui ha de quedar-se enrere.

Han passat de dir que la prioritat nacional era l'avantsala del feixisme, i no són paraules meves ni de cap *woke*, són paraules del president del seu grup parlamentari, a assumir el relat de l'extrema dreta i ser una sucursal més de VOX. (*Aplaudiments.*) I hi ha una altra qüestió de la seva moció que tampoc voldria passar per alt. Vostès afirmen que el sistema educatiu ha arraconat el mèrit i l'exigència acadèmica. L'educació és l'ascensor del país. Hi estem d'acord. I això s'aconsegueix reforçant l'educació pública, ampliant les beques i eliminant les barreres econòmiques. Perquè,

diputats i diputades del Partit Popular, no existeix el mèrit sense garantir la igualtat d'oportunitats. I ho torno a repetir: no existeix el mèrit sense garantir la igualtat d'oportunitats. (*Aplaudiments.*) I aquesta és la prioritat d'aquest Govern. Aquest curs tenim més de deu mil alumnes més cursant formació Professional que fa dos anys. Més estudiants de grau a les nostres universitats públiques que compten amb alguna beca o exempció de preu. I això també són polítiques de joventut. Ampliar drets, crear oportunitats i posar els recursos públics al servei de la ciutadania. I saben què, diputats i diputades del Partit Popular? Aquest és el veritable mèrit d'una societat: garantir oportunitats per a tothom. Perquè de lliçons, si volen, en poden donar moltes, però la coherència política es demostra quan arriba el moment de prendre decisions.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, com fa el president, per recordar que per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat Pau Ferran i Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, vicepresidenta. Sobre les esmenes. Hem acceptat una esmena de VOX i n'hem transaccionat una altra per garantir que els ajuts a l'habitatge vagin dirigits directament cap als joves catalans. Amb Aliança Catalana hem transaccionat, també, un punt, per garantir que la T-Jove vagi a tot el territori català i que els joves catalans puguin retornar a Catalunya. I amb Junts també hem acceptat dues esmenes per tal de millorar l'accés al lloguer i a la compra.

Miri, diputada Ortiz. Jo sé que vostès estan intentant rectificar, però miri, vostès porten pactant amb Pedro Sánchez i l'extrema esquerra durant tota la legislatura, però tant pactar amb ells se'ls ha escapat una cosa, i és que vostè ha dit que a França les protestes són de joves. De joves són les protestes a França. Jo crec que tant manifestar-se amb el cartellet del «Podem acollir» se'ls ha acabat una mica retorçant el cap.

Diputada Besses i diputada Segovia, mirin, vostès, o no s'han llegit la proposta directament o és que tenen un problema deliberat de comprensió lectora. La moció demana més ajuts als lloguers i zero impostos per a la compra de pisos. Miri, només els diré una cosa: sort que vostès governaran... Ah, no, no, disculpi, que porten vuit

anys governant al Govern d'Espanya. Al diputat de la CUP: miri, ha dit que al Partit Popular ens voten els rics. Vostè no s'ha llegit l'últim CEO? Els rics a Catalunya voten als Comuns i a la CUP. No voten el Partit Popular –no voten el Partit Popular. I mirin, al PSC: són vostès una mica cruels. Són vostès una mica cruels amb la senyora Mínguez. Tot el dia parlant de fons voltors i de grans tenidors. Però miri, els dic una cosa: tic tac!

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial

302-00303/15

I el punt divuitè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President... Conseller, em sembla que és el primer conseller que ve avui. Està bé. Gràcies per venir. Aquesta moció subsegüent a la interpel·lació que vam fer és una aposta, també, entre altres coses, pel Pacte nacional per la indústria, per concretar els seus objectius per assolir aquest creixement que volem tots de l'activitat industrial, que ve de la mà sempre de millors salaris, que ve de la mà sempre de més producció, també d'una economia més sòlida i més competitiva a Europa i al món.

Per fer això necessitem un Govern que es posi les piles. Sempre li ho diem: Col·laborem, però li demanem que es posin les piles, que tinguin més ambició. I això vol dir fer, també escoltar, i ofendre's menys; pujar una mica el llindar del dolor, que en política tampoc passa res –tampoc passa res–, sobretot quan el que es fan són crítiques polítiques.

Demanem en aquesta moció que el pacte s'avalui i que es faci una valoració anual de com van les coses, i en aquest sentit Junts ha incorporat una esmena, que l'hem acceptada i que millora, doncs, aquest redactat i aquest objectiu de valoració i d'avaluació del pacte. També condicionem i demanem que es condicioni el suport a les empreses quan es dona un suport a una empresa, al manteniment de l'ocupació, i també els compromisos que aquesta empresa adquireix a llarg termini, especialment en l'àmbit de la inversió. També en aquest àmbit Junts ha incorporat una esmena, que hem acceptat perquè entenem que complementa aquesta voluntat que hi hagi un condicionament tant del que es dona com després el compliment d'allò que es dona.

També hem incorporat, nosaltres, dues qüestions més. Una és el suport al Complex Químic de Tarragona i al reconeixement per part de la Unió Europea i, per tant, que es treballi en aquest sentit de l'etilè com un element d'aquest complex. El PSC ha presentat en aquest àmbit, que hem acceptat totes les esmenes menys aquesta, que enteníem que diluïa molt quina era la nostra proposta. I en aquest sentit no hem acceptat i hem mantingut el text inicial. Després, un altre en relació a impulsar el G-10, que és un projecte de les terres de Lleida per la reconversió i la reindustrialització del territori. En aquest sentit, doncs, l'hem estat treballant amb la diputada Montse Vergés i vostès han presentat unes esmenes que també les hem acceptat perquè entenem que complementaven, doncs, el text que presentàvem. I és una moció que també demana i s'expressa i a tota ella la informa la voluntat de donar suport als clústers, per la feina que creiem que fan en aquest terreny del que demanem, d'una economia més industrialitzada i que aporti més valor afegit i que sigui més competitiva a Europa i al món. Els clústers tenen un paper essencial. Ho estan fent ara. L'altre dia ens donaven les xifres. Milers i milers, desenes de milers d'empreses hi estan vinculades i en aquest sentit fan una feina extraordinària de suport a les empreses, d'assessorament i formació a les empreses, pensant en present i pensant en futur, d'innovació, de buscar aliances arreu del món per a les activitats econòmiques que desenvolupen cadascun dels sectors lligats als diferents clústers. Buscar aliances dintre i buscar aliances fora i també estratègies a llarg termini.

És molt important que, més enllà del dia a dia, les empreses fixin estructures molt àgils, com són els clústers, que pensin en futur, que imaginin futur, que facin apostes de futur i que les informin i les expliquin a les empreses a les quals representen. I

ahora que siguin capaços de pensar també en noves aliances, en nous projectes, en noves aventures d'aquests sectors industrials, i que pensin també en la seva reconversió necessària i en la seva innovació permanent. És en aquest sentit, doncs, que demanava un major suport. Un suport, com dèiem, no només a les empreses vinculades als clústers, que també, però que els clústers no han de ser només un canal a través dels quals les empreses perceben recursos, que també, i així s'ha estat fent, sinó que per elles mateixes tinguin un finançament basal que els permeti fer aquestes feines de les quals parlava.

I en aquest sentit, agraeixo l'acord amb el Grup Socialista i Units per Avançar, que permet, doncs, la concreció i el compromís d'una convocatòria dels plans d'actuació dels agents dinamitzadors de clústers per l'any 2027. Que aquesta convocatòria passi dels 900.000 euros que ha sigut enguany a 7 milions per donar resposta a això, a les necessitats dels clústers, i el compromís, a més a més, que aquesta aposta es faci, que aquesta convocatòria –acabo, president– es faci en els primers sis mesos de l'any 27.

Moltes gràcies. I també una salutació molt especial als amics dels clústers que avui ens acompanyen, i agrair la feina que feu dia a dia al servei de l'economia del país. Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar, té la paraula el senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats i diputades, i públic assistent i representants dels clústers i gent que ens seguïu de forma telemàtica, benvinguts! Des del Grup del Partit Socialista de Catalunya i Units per Avançar hem aportat la nostra mirada a aquesta moció d'Esquerra Republicana sobre política industrial, però no oblidant el Pacte nacional per la indústria; el Pacte nacional per la indústria que tot just d'aquí a tres mesos se celebrarà un any d'aquest pacte viu.

Justament estem en una setmana en què s'estan fent aportacions noves. S'estan fent noves jornades per captenir tots els neguits o totes les modificacions que s'estan produint i, per tant, l'objectiu clar que perseguim: reforçar la indústria catalana, generar oportunitats per a les empreses i treballadors i al conjunt del territori. La base industrial de Catalunya, no hem d'oblidar que en el segon trimestre del 2026 són més de 700.000 persones que treballen en aquest sector. L'any 2025 va generar un vint-i-sis per cent de les exportacions espanyoles de béns; per tant, superant els 7.000 milions d'euros de xifra, que és el tercer any consecutiu que fem aquest èxit. Estem en xifres rècord, però està clar que no ens podem acomodar i, per tant, agraïm la moció presentada per Esquerra en aquest sentit.

El Pacte nacional per la indústria, com bé saben, fa un seguit de cent noranta actuacions. Arribem a una xifra de 4.463 milions d'euros, però amb l'objectiu de, si hi ha possibilitat pressupostària, augmentar fins a 5.000 milions d'euros. Vull fer un especial agraïment a tots els que han fet possible aquest pacte, a tots els participants i animar-los

Fitxer 055_3PLE14

que participin en aquestes jornades que es faran cada cert temps per valorar aquesta resiliència que hem de tenir, aquesta força o aquest canvi que s'ha de produir perquè estem en un àmbit geopolític complicat, no?

En aquest sentit, aquesta estratègia no és una declaració d'intencions, o aquesta estratègia que es planteja, té conseqüències concretes i es tradueix en projectes que ja estan transformant la nostra economia. Per exemple, quan parlem de descarbonització, una mica per aterrar-ho a nivell pràctic i a nivell concret, parlem d'empreses, per exemple, com Alier del Rosselló, que està substituint el gas natural per biomassa forestal i aprofita inclús el biogàs de la depuradora. Això són exemples que permeten reduir emissions, disminuir dependències energètiques i aprofitar millor els recursos del territori que poden formar part d'una mateixa política industrial, no? Per tant, aquesta mirada crec que són exemples importants que destacar. Aquesta transformació tecnològica, per exemple en l'àmbit tecnològic, podem situar SEAT i Cupra i amb la planta del Prat ha passat de fer caixes de canvi, canvi manuals, a

produir electrònica, electrònica de control per a bateries. Això també és una innovació. I aquesta mirada innovadora, també amb transformació digital i amb transformació electrònica, també és una mirada i una aposta clara.

Catalunya, li ficava aquests exemples perquè Catalunya ha d'afrontar aquestes transformacions i ens hem de posar en valor. Una de cada tres sol·licituds espanyoles de patents europees al 2025 prové de Catalunya. El repte és aconseguir que aquesta capacitat innovadora arribi a les fàbriques, especialment a les petites i mitjanes empreses.

En el marc de la moció, com ha dit el meu company Jordi..., ai, Joan Elena, ens hem entès molt clarament, molt bé. L'objectiu crec que és compartit. Agraïm també les esmenes que inclús ha presentat Junts per Catalunya, perquè també acceptarem i votarem a favor les la majoria de les presentades i admeses per Esquerra Republicana. L'únic que sí que el 4..., l'únic punt que ens separa és el punt 4.7, que segurament votarem en contra, perquè no l'enfoca només en aspectes de competitivitat i econòmics, però no en el respecte de l'ocupació. S'oblida de l'aspecte de garantir el treball, garantir l'ocupació i aquest és l'únic punt de tota la moció que votarem en contra.

En tots els altres aspectes, amb Tarragona, amb la Vall d'Aran, amb Lleida, amb l'etilè, amb l'increment de la partida de 100 milions d'euros (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– amb tot això, és una política industrial compartida. De fet, ja tots dos objectius estan emmarcats al pacte nacional per a la indústria i, per tant, agraïm molt l'entesa que hem tingut i crec que podem fer un conjunt d'oportunitats millors per a la política industrial del nostre país.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Saben que hi veiem en aquesta moció? Que no és política industrial, el que volen, sinó fixar el marc en l'informe del clúster i el gerent. En definitiva, una política industrial

d'oficines sense avaluació independent, amb portes giratòries i amb l'administració fent de sòcia de qui les subvenciona.

Catalunya no es pot permetre una política industrial sense ambició, sense continuïtat i sense resultats. Volen que parlem d'indústria? Doncs parlem de llocs de treball, de salaris, d'oportunitats per als joves, de futur per a les nostres comarques i de la capacitat de Catalunya per decidir el seu propi model econòmic. La indústria no es defensa amb discursos. Es defensa amb inversions, planificació, energia competitiva, innovació i compromisos. No han de dependre dels canvis de govern ni de les prioritats de cada legislatura.

Necessitem una visió de país amb objectius i amb una bona política industrial. El pacte nacional per a la indústria 2026-2030 ha de ser una eina efectiva. Cal avaluar-ne permanentment el compliment, revisar-ne els resultats i presentar anualment al Parlament el que s'ha fet, el que no i el que cal corregir. Si l'administració posa diners públics en el projecte industrial, s'ha d'exigir compromisos, compromisos que mantinguin els llocs de treball i de continuïtat al llarg de l'activitat. No podem acceptar que els beneficis siguin privats i que, quan les coses van malament, les conseqüències les assumeixen els treballadors i el conjunt de la societat. Els recursos públics no són un xec en blanc. Són diners de la ciutadania i han de generar el retorn econòmic i social corresponent.

Aliança Catalana proposem augmentar fins als 7 milions d'euros el finançament dels plans d'actuació dels clústers, la cooperació empresarial, coneixement, innovació i capacitat per competir internacionalment. No exigir a les empreses que innovin i guanyin competitivitat si després no els facilitem les eines per fer-ho. I sí, hem de defensar la indústria química de Tarragona i fer créixer la de Lleida, la de la Vall d'Aran i la de tots els indrets de Catalunya; donar reconeixement a l'etilè del complex químic de Tarragona com a emplaçament de producció en l'estratègia industrial europea; defensar la indústria estratègica del país, la seva ocupació i les seves cadenes de valor.

Catalunya ha de ser present allà on es prenen les decisions industrials europees. No poden concentrar les oportunitats en uns pocs pols econòmics i condemnar el món rural a perdre l'activitat. Aliança Catalana demanem un suport tècnic i econòmic pels

ajuntaments per desenvolupar polígons industrials, facilitar les noves inversions i descentralitzar l'activitat productiva, impulsar la bioeconomia i aprofitar els recursos agraris, ramaders i forestals, biopolígons, espais de prova tecnològica i reguladora i formar els professionals que necessitaran per a aquesta nova indústria.

Demanem compromís, planificació, recursos i responsabilitat i Aliança Catalana instem al Govern actuar a posar terminis, a avaluar els resultats, a retre comptes davant d'aquest Parlament. Cada oportunitat industrial que deixem és perdre una oportunitat de treball, de prosperitat i de futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, en tercer lloc, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades i membres dels clústers, benvinguts al Parlament. Diputat Elena, des de Junts compartim la necessitat de millorar l'estratègia industrial del país davant de la competència internacional i les dificultats de diversos sectors industrials, catalans i europeus. Estem compromesos amb el futur de la indústria, però aquesta moció ens porta a una reflexió. Si sabem què necessita la indústria, per què ens costa tant donar-hi resposta?

Al primer punt proposa converses permanents amb els agents del sector. Hi estem d'acord, per descomptat, però cal una escolta activa, real i reconèixer quan la mateixa administració contribueix a la pèrdua de competitivitat. Cal escoltar, facilitar i rectificar pel bé del país. La indústria fa temps que demana menys pressió fiscal, menys burocràcia, més professionals capacitats, millor infraestructures de mobilitat i energia suficient, neta i competitiva. Davant la competència internacional, també de la Xina, Catalunya ha de potenciar el talent, el coneixement i la innovació.

Tenim motius per confiar en la nostra indústria des de la química de Tarragona, l'agroalimentació de Lleida i Girona, passant per la farmacèutica, la maquinària, el *packaging*... Tenim empreses que competeixen arreu del món. El talent i la capacitat hi són. Ens toca crear les condicions perquè continuïn creixent.

El segon punt planteja el seguiment del pacte nacional per a la indústria. Celebrem que Esquerra ara posi l'accent en els indicadors i els objectius. El meu company Joan Canadell els ha defensat amb insistència durant la seva elaboració. Necessitem saber d'on partim, quin pes té la indústria –entre el disset i el divuit per cent en l'economia–, on volem arribar –divuit, dinou, vint o tornar al vint-i-cinc per cent que havíem tingut– i com mesurarem els resultats. Cal comparar-nos amb la competència internacional sector per sector, cadena de valor per cadena de valor i, fins i tot, si cal, producte per producte. Hem de saber per què produir aquí és més o menys competitiu que fer-ho en un altre país i decidir en quins sectors volem ser referents.

El tercer punt demana un mecanisme d'avaluació del pacte nacional de la indústria. Per això hem presentat una esmena que recupera una proposta de la moció d'en Joan Canadell aprovada en aquest Parlament el 9 d'octubre del 2025, perquè cal concretar xifres de productivitat, de professionals, de terminis administratius, de producció d'energia i designar responsables, perquè l'estratègia no és una acció espontània. L'estratègia és una acció planificada.

Pel que fa al quart punt, compartim la defensa de l'ocupació i dels compromisos industrials. A la Comissió d'Empresa i Treball rebem massa sovint treballadors d'empreses afectades per EROs, tancaments o desinversions i aleshores correm a buscar solucions, però arribem massa tard. Necessitem, per tant, una administració compromesa a eliminar els obstacles previs i ajudar a la reconversió. I ens sap greu que el diputat del PSC no ha entès l'esmena perquè, com recull la nostra esmena, portar diners públics exigeix estimar la viabilitat econòmica del projecte i la seva capacitat d'adaptació. Calen compromisos verificables. Per sostenir els llocs de treball, cal una activitat productiva amb futur i, quan no sigui viable el projecte, destinar els recursos públics a la reconversió i/o garantir formació i acompanyament per a la reorientació laboral dels professionals.

Sobre el cinquè punt, compartim la necessitat de reforçar el finançament dels clústers com a agents dinamitzadors per impulsar cooperació, innovació, transferència tecnològica i internacionalització. Recordem que ja es va aprovar, a proposta de Junts, amb el vot favorable d'Esquerra, i una línia específica de 20 milions d'euros

d'incentius pels clústers industrials. No votarem aquest punt i ens abstindrem perquè la rebaixa a 7 milions, aquesta moció d'avui.

Respecte al sisè punt, i recordem la moció del nostre company Jordi Bertran sobre la indústria del Camp de Tarragona, que reclamava reforçar la competitivitat i reduir els costos energètics i impulsar la descarbonització. Està clar que per nosaltres és un..., el complex és estratègic per Tarragona, per Catalunya i per Europa i hem de garantir que ho continuï sent. Això inclou la fiscalitat. Junts va contribuir a derogar el gravamen extraordinari a les energètiques i va rebutjar que es tornés a establir el vint-i-cinc, perquè enteníem que podia comprometre inversions i ocupació a Tarragona com l'ecoplanta. No podem reclamar inversions i prendre decisions que dificultin la seva viabilitat.

Votarem a favor també dels darrers punts, del setè i del vuitè, perquè donar suport als ajuntaments per electrificar i desenvolupar biopolígons potencia l'equilibri territorial i també la transformació econòmica de terres de Lleida a través del G10. La política industrial també es construeix des dels municipis.

President, diputats i diputades, per acabar, necessitem escoltar de veritat el sector industrial, decidir executar amb agilitat i tenir una avaluació contínua, perquè el món no para mai.

Gràcies.

El president

Ara és el torn per als grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. En primer terme per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia a tothom. Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats, diputades, públic, assistent. Des del Partit Popular hem estat clars en el nostre posicionament: facilitar la creació i ampliació del sòl industrial per atraure empreses i generar activitat econòmica, garantir l'accés als serveis bàsics, xarxes elèctriques i infraestructures tecnològiques, promoure el desenvolupament industrial arreu del territori i

especialment en aquells municipis rurals i altres zones que també tenen potencial econòmic, millora de

Fitxer 15

connexions viàries, transport, logística, així com estendre la fibra òptica, i creació d'ocupació. Sabem perfectament que la nostra diputada Àngels Esteller ha presentat varies mocions en aquests termes davant d'aquesta cambra parlamentària i en matèria d'indústria.

Alguns eixos i objectius importants els veiem també en aquesta moció, diputat Elena, que avui ens presenteu Esquerra Republicana. És el cas del punt 2, que seria coincident en aquesta moció que ja vam presentar el passat 26 de febrer d'enguany, que dèiem: reforçar el pacte nacional per la indústria el 2026-2030 amb finançament suficient, calendaris i indicadors d'impacte. Però hi afegíem nosaltres, a més a més, atreure indústria, inversió productiva, facilitar la transició i modernització industrial, millorar-ne la seguretat jurídica, coordinació entre administracions, reforçar la competitivitat. I, molt destacable, eh?, la senyora diputada Àngels Esteller deia: reduir burocràcia, tràmits administratius que han de suportar les empreses.

Catalunya necessita dissenyar una nova política industrial, transversal i basada en talent, recerca i innovació. Compartim exactament la necessitat de disposar d'aquesta estratègia industrial a Catalunya amb una visió a llarg termini i entenem que el pacte és un instrument de concertació important, però per si sol no és suficient. Necessitem anar més enllà de grans objectius, traduir-los en accions concretes, prioritats territorials, inversions i resultats mesurables.

Per tot plegat, els avancem que donarem suport, un vot favorable a la major part d'aquesta moció. Ens abstindrem en el punt 1 perquè ha plogut molt temps. Vostès també han governat i parlen d'iniciar converses amb els agents. A aquestes alçades, doncs, entenem que això ja hauria d'estar una mica més amanit.

Efectivament, té per objecte, la moció, impulsar un model [#01.53 d'industrialització] territorial més equilibrat, actuacions específiques per al complex químic de Tarragona, Terres de Lleida, Pirineu i Aran. El Partit Popular estem a favor del sòl industrial, teixit

empresarial, d'aquesta activitat industrial sostenible, i ho fem palès a Lleida, a Lleida ciutat, polígon Torreblanca i l'estació intermodal. Ara bé, el diputat Elena, també ha de saber que al nostre territori, a Lleida, sabem que moltes empreses, ja sigui de maquinària agrícola, altres del sector alimentari, s'han traslladat i opten per marxar a l'Aragó, a la Franja, com per exemple a Fraga. I això és degut, dons, a aquestes dificultats que es troben per disposar de sòl industrial i traves burocràtiques.

I no ho diem sols des del Partit Popular. Això està molt estudiat, recollit de forma acurada, objectivada. De fet, hi ha un estudi conjunt de la Universitat de Lleida, juntament amb la Universitat Pompeu Fabra, que ja es va publicar l'any 2022, que precisament parla d'aquest trasllat, que s'opta de forma preferent per traslladar i anar-se'n a l'Aragó.

I de territori vull acabar parlant, per exemple, de la Granja La Carbona de Vallfogona de Balaguer, la Noguera, tot un model pioner d'exemplaritat de l'estat de sostenibilitat, i una especial salutació i abraçada des d'aquí al nostre amic, company i la família Domingo Serret Oms. És una planta pionera de biometà en una granja de vaques que ajuda a reduir la contaminació de nitrats, minimitzar els costos de transport en la gestió dels purins i reduir aquestes emissions de gasos amb efecte hivernacle.

Un altre bon exemple podríem dir de la província de Lleida. Ens la van oferir Alcarràs Bioproductors. També van comparèixer davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i agrupen aquestes cent cinquanta famílies del sector boví i porcí per impulsar, precisament, aquest model de bioeconomia circular, un biopolígon que integra la gestió de dejeccions ramaderes, la producció de compost i la generació de biogàs. Es genera activitat, es genera ocupació i, precisament, estabilitat en les explotacions familiars, juntament amb aquest important progrés tecnològic. Així mateix, es va obtindre un premi a la innovació tecnològica agroalimentària.

Per anar acabant, volem destacar i posar de relleu que hem de seguir en aquesta línia, la descentralització de l'activitat industrial, un model d'industrialització rural sostenible i a partir dels recursos agraris, ramaders i forestals propis del territori.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Sàmpser, diputados... Lo cierto es que esta moción es un cierto..., tiene un sentimiento bastante hipócrita, pero irresponsable también. Y explicaré por qué. Porque *a priori* hace un análisis que incluso a veces podemos compartir, en el preámbulo de la moción, pero que no tiene absolutamente nada que ver de lo que se ha escuchado en esta tribuna, de lo que se ha escuchado a lo que usted ha pactado con el Partido Socialista, evidentemente con Junts y con las demás fuerzas.

Es indecente e irresponsable que ustedes saquen pecho de la política industrial en esa región, cuando ahora mismo tenemos a ciento dieciocho trabajadores que se van a la calle, en Tarragona. Esa es la consecuencia de *su* política industrial. (*Aplaudiments.*) ¿Cómo puede salir aquí un señor del Partido Socialista diciendo que hay transformación, que hay desarrollo, que hay otras empresas que están mejorando su competitividad cuando solo y..., aceptamos en esta tribuna cuando vemos, uno detrás de otro, EREs. EREs. EREs en Catalunya? Cuando el consejero Sàmpser viene aquí en esa tribuna ayer y dice, con toda la cara, que no están aumentando los EREs en Catalunya, cuando en el primer trimestre han aumentado un 36 por ciento. ¿A quién quieren ustedes engañar?

Mientras ustedes están aquí gobernando, gestionando, cada trabajador en Catalunya está sufriendo, porque muchos de ellos se están viendo en la calle, están viendo un proceso de regulación de empleos. Estamos siendo menos competitivos, menos productivos. La globalización y la competitividad no nos están permitiendo crecer. Es más, están destruido empleo.

Y cuando aquí vienen diputados defendiendo el pacto nacional por la Industria, hay que entender qué es el pacto nacional per la industria: es la transformación de la agenda 2030, del pacto verde europeo, del Mercado de Emisiones, del acuerdo de

París, de las restricciones climáticas, de las imposiciones de género, de la fiscalidad abrumadora. Todo eso es un paquete y se llama «pacto nacional por la industria».

Y mi pregunta es la siguiente: ¿qué ha hecho el pacto nacional por la Industria para evitar esas ciento dieciocho personas que se van a la calle, señor Sàmper? ¿Qué han hecho? ¿Qué han hecho, señor Elena? ¿Qué han hecho, señor Ramírez? ¿Qué han hecho? Absolutamente nada. Ustedes han quemado más de 5.000 millones de euros: 3.500-3.800 hace cuatro años, ahora casi 5.000 millones. ¿En qué? En publicidad y en propaganda. (*Aplaudiments.*) En seguir aplicando sus políticas. Es una auténtica vergüenza.

Por tanto, ustedes hoy tienen una oportunidad de oro. Si ustedes realmente quieren apostar por los clústeres 7, 10 o 15 millones, lo que quieran, pueden poner la cantidad que quieran, pero hay que ejecutarlo. Porque, si ustedes ponen conciliación presupuestaria y luego van por una línea política que es justamente la contraria, que es la que están aplicando, no sería solamente para nada. Porque la realidad es que hay menos industria hoy que hace cuatro, ocho o diez años. ¿Y saben cuál es el mínimo..., la gran diferencia entre hace cuatro u ocho años y ahora? Ninguna. Es que ustedes siguen gobernando. Y, por tanto, ante eso, ¿qué responsabilidad ustedes están cometiendo? Absolutamente nada.

Presentaron una moción, una serie de medidas, que, evidentemente, nosotros hasta apoyamos. Pero ejecútenlas. Y digan que no, que no van a pasar por el proyecto del pacto nacional de la industria del señor Sàmper, porque no les he escuchado decir absolutamente nada. No han defendido a un solo trabajador, no han denunciado ningún solo ERE. Han venido aquí a sacar pecho de una política que no tiene ningún tipo de resultado positivo.

Y les pongo un ejemplo. El ejemplo es la ecoplanta en Tarragona. Justamente hace dos horas, las estaban presentando. Yo estaba allí en Tarragona. Y fíjense en la diferencia: cuando un proyecto apuesta por la química, apuesta precisamente por el desarrollo, apuesta precisamente por intentar ser más competitivos, ustedes ponen trabas a todo lo posible. Y, si no, que miren ustedes las medidas que han hecho en materia fiscal, que ponían en riesgo ese proyecto. ¿Por qué? Porque su proyecto es

el de Marruecos y el de Bruselas; abrir la puerta a la globalización, abrir la puerta a la competencia desleal y, sobre todo, destruir nuestra industria.

Y una prueba de ello. Y es que reto al señor Elena, que es el ponente de esta moción, a que coja y presente los datos de industrialización cuando él era consejero de Interior y ahora, cuando es diputado de Esquerra, que han pasado tres o cuatro años. Estamos peor que antes. ¿Por qué? Porque, insisto, es el resultado de sus políticas.

Por eso hay una alternativa, una capacidad de dar la vuelta a todo, una capacidad de poder revertir esta situación, que pasa, evidentemente, por derogar toda esa política, toda esa materia, toda esa legislación. Y los españoles van a tomar materia, por eso ustedes hoy van a perder las elecciones. Por eso ustedes hoy se van a ir a la papelera de la historia. Por eso es que ahora cada vez son menos relevantes, ustedes, el Partido Socialista: porque van de la mano, porque son lo mismo y porque hacen, actualmente, exactamente lo mismo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Que difícil que és fer política, eh?, quan resulta que hi ha gent que es posa aquí a aquest faristol i ens dona unes solucions i ens parla de la indústria i de les coses que s'haurien de fer com si fos jugar a futbol... pegarle patadas a un balón. Eso es de lo que ustedes hablan, pegarle patadas a un balón. Es igual de sencillo que la política industrial... Ostres, jo agrairia que, en algun moment de la nostra història, aquest país, aquesta cambra, fos capaç de parlar seriosament i reflexionar sobre temes que són importants per al futur del país. I des de la discrepància –i des de la discrepància. Però, si estem d'acord que la indústria és el pilar fonamental de l'economia d'aquest país i que, per tant, hem de potenciar-la, coi!, posem-nos-hi... Pero no. Le pegamos patadas a un balón i ya está. Y a partir de ahí, palillo en la boca y ¡hala!, otro quinto, ¿no? Pues eso.

Bé, compartim, no pot ser d'una altra manera, bona part de l'orientació d'aquesta moció. Com deia, Catalunya, evidentment, té força industrial. Catalunya té capacitat per construir un futur industrial encara molt més sòlid que el tenim i, sobretot, que no perdem el que ja tenim. Nosaltres, sobre aquesta moció, volem posar l'accent en tres qüestions: el lideratge públic, els drets laborals i el desenvolupament territorial.

En primer lloc, sobre el lideratge públic, és evident. El pacte nacional per a la indústria, que també hi hem donat suport, necessita recursos, necessita un calendari i, sobretot, necessita una avaluació i necessita indicadors. Per tant, compartim que el Govern hagi de retre comptes anualment a aquest Parlament, només faltaria! I també que els agents socials participin en el seu seguiment.

Conseller, en el debat amb el diputat Elena, vostè expressava moltes coincidències amb el pacte, amb la interpel·lació i, evidentment, ara cal concretar-les. Es fa aquesta amb aquesta moció. Necessitem saber quines accions s'executen, amb quin pressupost, quina ocupació estan preservant, quines emissions estan reduint i, sobretot, també a quins territoris arriben, l'equitat territorial. La política industrial s'ha de poder avaluar amb resultats. N'hem parlat sovint.

En segon lloc. Deia, en primer lloc, lideratge públic. En segon lloc, drets laborals i responsabilitat empresarial. Condicionar aportacions de capital públic al manteniment de l'ocupació i de l'activitat industrial és especialment important; també n'hem parlat sovint. Una empresa que rebi recursos públics assumeix unes obligacions amb la societat. Per tant, els compromisos han de ser exigibles, amb seguiment, amb conseqüències si s'incompleixen aquests compromisos. Perquè del que parlem és de la preservació de llocs de treball, però parlem també de salaris dignes, d'estabilitat, de seguretat laboral i de participació de les plantilles en la presa de decisions.

I defensem que la Generalitat pugui participar en projectes estratègics per garantir capacitat de decisió i arrelament. En aquest sentit, la proposta dels Comuns i l'acord que tenim amb el Govern pel fons sobirà estratègic, que, per cert, conseller, algun dia haurem de concretar. Els diners públics han de servir per construir futur industrial i per protegir també, sobretot, les persones que fan possible aquest futur industrial del país. I aquest reconeixement estratègic ha d'anar acompanyat d'aquests compromisos empresarials, que passen per la protecció de les plantilles, per les

garanties, per la salut i la seguretat dels municipis de l'entorn, i això és especialment rellevant a Tarragona.

Defensem l'ocupació i les capacitats del complex químic i defensem que tinguin futur amb inversió en descarbonització i amb transformació dels processos. I aquesta defensa de la indústria té noms i cognoms. Els treballadors i treballadores de Dow. La seva mobilització ha aconseguit reduir els acomiadaments previstos dels 138 que es proposaven a cent setze al conjunt de l'Estat, però cent sis es concentren a Tarragona. Darrere de cada acomiadament hi ha una família, darrere de cada acomiadament hi ha un projecte de vida. Conseller Sàmpser, li exigim que s'impliqui activament en la negociació, que pressioni l'empresa i que esgoti totes les vies possibles per preservar l'ocupació de la plantilla de Dow.

I defensar el caràcter estratègic de la indústria química que aquí estem fent també vol dir, i sobretot, defensar aquelles persones que fan possible aquesta indústria química. La plantilla

Fitxer 16

ja ha demostrat que organitzar-se serveix. Ara, el que necessita Tarragona, el que necessita la indústria química de Tarragona, és que el Govern també estigui a l'altura.

I en tercer lloc, deia «el lideratge públic, els drets laborals i la responsabilitat empresarial»..., i en tercer lloc, el desenvolupament territorial. Evidentment, diputat Elena, el codi postal no pot determinar les oportunitats laborals de ningú. Donem suport, doncs, a ajudar els ajuntaments a electrificar i millorar els polígons industrials del món rural. També n'hem parlat aquí sovint, sobre la necessitat de modernitzar la normativa dels polígons industrials del nostre país. Molts municipis necessiten recursos i necessiten capacitat tècnica per fer possible aquestes inversions.

I acabo. Catalunya té les capacitats, el Govern té la responsabilitat de mobilitzar-les amb ambició i amb direcció. Votarem a favor de la majoria dels punts que planteja aquesta moció.

Els Comuns defensem una indústria forta, amb treball digne, compromès amb la transició ecològica i present arreu del país. Una política industrial, en definitiva, que es noti, però que es noti també a les nòmines.

El president

Gràcies, senyor diputat. I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bon dia, de nou a totes i a tots. Primerament, dir que nosaltres donarem suport pràcticament al conjunt de la moció. Hi ha algun punt que no, però, bé, en tot cas ens sembla que la majoria de propostes no fan cap mal, per dir-ho d'alguna manera i perquè ens entenguem.

En tot cas, sí que volem fer algunes reflexions, començant partint de que el model industrial del nostre país l'hem de poder decidir des del nostre país. I aquest model industrial que hem heretat en el moment actual és fruit d'una sèrie de polítiques que no han vingut dictades des d'aquest Parlament, sinó que han vingut dictades, a nivell internacional, des de l'Estat i de les pròpies instàncies de la Unió Europea. I a nosaltres ens sembla que aquest és un dels principals factors que condicionen la situació actual.

Una situació que ens sembla que és extremadament sensible, sobretot pel que fa a la situació de tancaments d'empreses en l'àmbit del sector productiu. Podem parlar de Guala, amb vuitanta-set treballadors al Penedès; de Plastiverd, al Prat de Llobregat, amb noranta treballadors i treballadores; de Sal Costa; d'MM Fiber Packaging, a Montcada i Reixac, amb noranta-una treballadores; de Hi-Lex, a Granollers, amb seixanta-set; MM, a Molins de Rei; la planta de Pascual; Gas Gas... I podríem fer un llarg seguit de treballadors i treballadores que estan en risc de perdre la feina, que durant el 2025 eren vora unes nou mil afectades per un ERO; el 2026 ja en portàvem al setembre 5.343, i l'acumulat del 2022 és de fins a trenta-dos mil treballadors i treballadores afectats per l'ERO.

Per tant, ens trobem en una situació d'absoluta sensibilitat en l'àmbit de les empreses i del sector productiu, fruit també d'aquestes polítiques que no s'han dictat des d'aquí i que no s'han planificat des d'aquí, sinó des d'altres instàncies amb altres interessos econòmics.

En aquest sentit, sí que nosaltres volíem fer èmfasi en un punt que ens sembla absolutament fonamental d'aquesta moció, que és un punt de partida, però que ha d'anar més enllà, que és aquest punt 4, que parla de condicionar les aportacions del capital públic als projectes industrials a una sèrie de condicions.

Nosaltres pensem que hem de començar a debatre com a Parlament, situar altres condicions també, que és que les aportacions públiques no condicionin només aquests elements, sinó que siguin part de la participació pública efectiva dins les decisions futures i estratègiques de l'empresa. Perquè ens sembla que aquest és un factor clau.

I no només aquesta qüestió, sinó també que totes aquestes qüestions puguin anar vinculades a un altre element que ens sembla fonamental, que és que els principals protagonistes dins del motor productiu del nostre país, que, a parer nostre, són els treballadors i treballadores, també puguin tenir molt a dir en aquests processos. Perquè segurament quan una empresa vol marxar o quan una empresa marxa, a vegades amb una deslocalització encoberta, els treballadors i treballadores poden mantenir aquesta empresa en funcionament. Perdoneu. I, per tant, cal posar tots els recursos en aquest sentit.

Per tant, nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat d'aquesta moció. Pensem que cal anar més enllà amb un control públic i una planificació econòmica efectiva; des de la sobirania del nostre país, poder desenvolupar la indústria que necessitem. Aquest element central que també recull la moció és aquest condicionament de les ajudes públiques, anant una mica més enllà, tot i que no votem en aquesta moció.

I també ens sembla que hi ha d'haver dos elements més que s'han de tenir en compte. Per una banda, la transició ecològica, i, per tant, tot l'impacte que pot tenir a la indústria, i aquest valor que hi hem de posar i que per nosaltres és un valor central. I

per l'altra, no podem caure en la trampa del diner fàcil, a curt termini, dictat per les polítiques també de la Unió Europea, de reconvertir cap a l'àmbit militar.

A nosaltres ens sembla que això és un error flagrant; que tot i que a curt termini pugui ser pa per avui, serà fam per demà; que ens situa en una posició molt complexa. Hem intentat situar aquest debat al Parlament i el vam situar durant el debat de política general. I pensem..., que no hi van donar suport ni el PSC ni Junts a aquesta qüestió, però pensem que és un debat que hem de situar damunt la taula, en un diàleg amb els sindicats. I que hem de tenir molt clar que posar gran part dels ous de la cistella en la indústria militar ens pot posar en una situació molt complexa a nivell geoestratègic, i que ens pot posar en una situació molt complexa a nivell ideològic, i ens pot posar en una situació molt complexa en les contradiccions evidents que suposa optar per una política per la pau i està desplegant una indústria militar al nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, en darrer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Només per fer un parell d'aclariments, un agraïment i un comentari. Els dos aclariments és un en relació al que ha comentat el diputat Becerra, del grup Socialista Units, en relació amb les condicions. Les condicions que s'han fixat per part del grup de Junts no han exclòs també la condició, que per nosaltres és essencial, del manteniment dels llocs de treball i dels compromisos d'inversió. Per tant, potser ha sigut una confusió, perquè entenem que aquestes dues qüestions són imprescindibles i necessàries, òbviament.

L'altre aclariment és en relació amb el que s'ha fet referència sobre els diners, els 7 milions. Per això hem posat explícitament que fan referència al programa d'ajuts als agents dinamitzadors clústers, és a dir, que és una partida concreta, una convocatòria concreta, que aquest any 26 ha sortit amb nou-cents mil euros, i que la proposta i

l'acord que hi ha i el compromís que hi ha és que el primer semestre de l'any 2027 sigui de 7 milions d'euros.

I, finalment, el diputat de VOX, el diputat Ramírez, ha fet referència a que estàvem al Govern, que érem Govern, i ha fet referència a la gestió i als anys anteriors, etcètera. Miri, els anys 23 i 24, un menys tretze per cent d'EROs. Els anys 25 i 26, un deu per cent més d'EROs. I no som Govern, som oposició, però no pateixi, que és quelcom que en poc menys de dos anys estarà resolt.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14, 15, 16, 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

El diputat Pellicer demana la paraula. Per què demana la paraula?

Xavier Pellicer Pareja

Per demanar la votació separada d'un punt.

El president

Quan comencem, demana la votació separada.

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Demano ara si hi ha cap grup parlamentari que vulgui demanar una votació separada o la lectura d'una part de la moció.

El senyor Xavier Pellicer, en nom de la CUP?

Xavier Pellicer Pareja

Sí, gràcies. Per demanar la votació separada del punt 6 de la moció 18 de l'ordre del dia.

El president

Cap altra petició?

Molt bé, doncs..., el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra ha demanat la votació separada del punt 6 de la moció 18.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge
(continuació)**

302-00301/15

Comencem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge. Votem els punts 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem conjuntament els punts 5 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 18 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada (continuació)

302-00306/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada. Votem conjuntament els punts 1, 1 ter, 2, 3, 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 59 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença

Fitxer 055_3PLE17

la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

I finalment votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures (continuació)

302-00302/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures.

Votem conjuntament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 13 vots en contra i 59 abstencions.

I finalment, de manera conjunta votarem els punts 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 11 vots en contra i 55 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya (continuació)

302-00307/15

Votem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

De manera conjunta..., no, perdonin. Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 3, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament també votarem als punts 4, 5 i 6.a 6.b, 6.c, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Plegats votarem els punts 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 50 vots a favor i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació)

302-00303/15

I en darrer lloc, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt. 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Conjuntament votem els punts 4.a, 4.b i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor, 2 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 40 abstencions.

I finalment, votem de manera conjunta els punts 8.a, 8.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Els recordo que tot seguit hi haurà un acte d'homenatge al president Lluís Companys i Jover en commemoració del 86è aniversari del seu afusellament ignominiós. Aquest acte d'homenatge tindrà lloc al pati de la biblioteca.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT